

Áldását adja mindazokra,
akik az Urat félik,
kicsinyekre és nagyokra
egyaránt.
Sokasítson meg titeket az Úr,
titeket és fiaitokat.

Zsolt 114, 13–15

Új Ember

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS HETILAPJA

LXXXI. évf. 25. • (4008.)
2025. június 22. • Ára 445 Ft

Úrnap-i körmenet

Dolhai Lajos, az Egri Hittudományi Főiskola rektorának ünnepi gondolatai

Képünk illusztráció, foto: Merényi Zita

A Katolikus Egyházban az Eucharisztia két ünnepe is van: nagycsütörtök és Úrnap. Az Úrnapja a Szentháromság vasárnapja utáni csütörtök, de nagyon sok országban nem csütörtökön, hanem a következő vasárnap tartják ezt az ünnepet. Magyar elnevezése nem szerencsés, mert összetéveszthető a vasárnappal, amelyet úgy szoktunk emlegetni, mint az Úr napját.

Ez az ünnep elég régi. Róbert lüttichi püspök rendelte el először 1246-ban, a franciaországi Liège-i Egyházmegyében, ahol Lüttichi Szent Julianna látomásban részesült. Többek között egy fényes napkorongot látott, benne egy fehér folttal. Az égi üzenet szerint ez a folt egy ünnep hiánya volt, a legmértősebb Oltáriszentség tisztelőre. IV. Orbán pápa, aki korábban maga is lüttichi főesperes volt, az ünnepet 1264-ben az egész Egyházra kiterjesztette. Ünnepi szentmiséjének, a szentmise imádságainak és énekeinek megírását a középkor legnagyobb hittudósára, Aquinói Szent Tamásra bízta. Ő írta az úrnap-i szentmise csodálatosan szép himnuszát (Dicsérd, Sion, Üdvöztödd!),

amelyet az ünnepi evangélium előtt szoktunk énekelni.

Ennek az ünnepnek a sajátossága, hogy nemcsak a templomban, a szentmise közösségében ünnepeljük az Oltáriszentséget, hanem a szentséges körmenet formájában a templomon kívül is. Sőt, elterjedt az a szokás is, hogy a templom körül vagy a templom közelében négy „úrnap-i sátrat” szoktunk állítani. Nyilvánvalóan azért, mert az Oltáriszentséggel a négy égtáj felé fordulva, vagyis az egész világ számára meg akarjuk valani hitünket. És ez a hit egyszer egy esztendőben áttöri a templomok falait. Hitből fakadó örömmel gondolunk arra, hogy Jézus valóban itt van közöttünk az Oltáriszentségben.

(Folytatás a 11. oldalon)

**Bódi Mária
Magdolna
boldoggá
avatásának
időpontja:
szeptember 6.**

(Bővebben a 6. oldalon)

Pérel Zsuzsa
a Múcsarnokban
Fekete István emlékezete
Színház: Pokol, Purgatórium, Paradisom
Film: Bird

Istené a világ, Istené az életünk

*Erdő Péter bíboros, prímás
papot és diakónusokat szentelt Budapesten*

Erdő Péter bíboros, prímás június 14-én a budapesti Szent István-bazilikában áldozópappá szentelte Vörös Mátyás Bélát, a papságra való készület értelmében átmeneti diakónussá Nagy Kálmánt; állandó diakónussá Czékus Jób Gézát, Cseh Miklós Andrást, Dabasi Andrást, Karlovitz Ákos Bálintot, Kerényi Gézát, Kovács Gábort és Pethes Ákos Bélát.

(Tudósításunk a 3. oldalon)

Buzgón és méltón a krisztusi küldetésben

Papszentelés Győrben

Papszentelést ünnepeltek a győri Nagyboldogasszony-székesegyházban június 14-én. Veres András megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke a Győri Egyházmegye szolgálatára áldozópappá szentelte Bósze Gábort, Grafl Ákost és Kovács Gábort. A főpásztor szentbeszédében úgy fogalmazott, nem lehetünk középserűek Krisztus küldetésében.

(Az 5. oldalon bemutatjuk a Győrben most szentelt papokat)

Isten idejében

Ezüstmiséjét ünnepi Fábry Kornél püspök

Fábry Kornél püspököt huszonöt évvel ezelőtt szentelték pap-pá. Jubileuma ünnep, visszatekintés az elmúlt évekre, és hálaadás, megerősítés a hivatásban. A sokrétű feladatokat ellátó püspökkel arról beszélgettünk, hogyan lehet jelen lenni a szószéken, közösségi összejöveteleken, a sportpályán vagy épp egy baráti tarokkpartin – és közben mindeniütt megmaradni papnak, teljes szívvel.

– Intézetigazgatóként, bizottságok vezetőjeként, rendezvények meghívottjaként, lelkeségi mozgalom elkötelezett tagjaként találkozunk a nevével. Milyen feladatköröket lát el?

– Elő kell vennem a telefonos jegyzetemet ahhoz, hogy pontos legyek. Jelenleg az Országos Lelkipásztori Intézet igazgatójaként dolgozom, ve-

zetem a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Ifjúsági Bizottságát, én vagyok a migránsokért felelős püspök és a jubileumi év koordinátora az MKPK és a Vatikán között. El látom a magyar delegált feladatait a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Tanácsában, emellett az Alpha Alapítvány kuratóriumi elnöke is vagyok. Részt veszek a diaszpóra magyarságának lelkipásztori ellátásában, főként a tengerentúlon, de olykor Európában is. Tagja vagyok az Emmánuel Közösség vezetőségének, továbbá vezetem a Budapesti Karizmatikus Személyi Plébániát. Ebből adódóan tagja vagyok a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Nemzeti Szolgálóbizottságának. Részt veszek az egyházmegyei pozíciók bizottságban, a papi továbbképzések, rekollekciók alakításában, valamint segédpüspökként bémálok, és sokféle teszek eleget meghívásoknak.

(Folytatás a 9. oldalon)

ISSN 0133-1205

2 5 0 2 5

9 770133 120548

Fiatalok, túrjáték fel ingetek ujját, válaszoljatok az Úrnak!

A Szentatya június 4-én délelőtt a Szent Péter téren tartotta az általános kihallgatást, melynek keretében folytatta a Jézus Krisztus, a mi reménységünk című jubileumi katekézissorozatot. Mai, olasz nyelvű beszédének témája: A szőlőmunkások – „Megszólította őket: Menjetek ki ti is a szőlőmbe” (Mt 20,1–7). A Szentatya más nyelveken is összefoglalta katekéziséit, üdvözölte a jelen lévő híveket, felhívást intézett az ukrainai békéért, és tűzszünetre szólított fel a Gázai övezetben. Az általános kihallgatás a Miatyánk elimádkozásával és apostoli áldással zárult. Az alábbiakban XIV. Leó pápa teljes katekézisének fordítását olvashatjuk.

Talán nem érkezünk időben, mások előttünk jelentkeztek, vagy a gondok máshol tartottak bennünket.

A piactér metaforája napjainkhoz is jól illik, mert a piac az adásvétel helye, ahol sajnos az emberek érzelmi világukat és méltóságukat is adják-veszik, s igyekeznek hasznot húzni belőle. És ha valaki nem érzi azt, hogy megbecsülnék, elismernék, félő, hogy eladja magát az első ajánlattevőnek. Az Úr viszont arra emlékeztet bennünket, hogy életünk értékes, s őt az a vágy vezérli, hogy segítsen ezt felfedezni.

A mai példabeszédben is, melyet magyarázunk, munkások várnak arra, hogy valaki felvegye őket egy napra. Máté evangéliumának huszadik fejezetében vagyunk, s itt is találunk egy olyan szereplőt, akinek a viselkedése

szokatlan, meghökkentő, és kérdéseket vet fel. Ő egy szőlőskert tulajdonosa, aki személyesen megy ki, hogy munkásokat keressen. Nyilvánvalóan személyes kapcsolatot akar velük létesíteni.

Mint mondtam, ez egy reményt adó példabeszéd, mert arról szól, hogy ez a gazda többször is kimegy, hogy keresse azokat, akik arra várnak, hogy értelmet adjanak életüknek. A gazda rögtön hajnalban kimegy, majd háromóránként újból munkásokat keres, akiket szőlőjébe küldhet. Ezt a ritmust követve, miután délután három órákor kimegy, nem lenne oka újra kimenni, mert a munkanap hat órákor véget ér. Ez a fáradhatatlan gazda azonban, aki mindenáron értéket akar adni valamennyiünk életé-

nek, öt órákor is kimegy. A piactéren maradt munkások vélhetően már minden reményüket elvesztették. Azon a napon már csütörtököt mondtak. Valaki azonban még hitt bennük.

Mi értelm van munkásokat a munkanapnak csak az utolsó órájára felvenni? Mi értelm van pusztán egy órára dolgozni menni? Mégis, ha úgy tűnik, hogy keveset tehetünk az életben, akkor is mindig megéri. Mindig van lehetőség arra, hogy értelmet találjunk életünknek, mert Isten szereti az életünket. Ennek a gazdának az eredetisége pedig a nap végén, a fizetéskor is megmutatkozik. Az első munkásokkal, azokkal, akik hajnalban mentek a szőlőbe, a gazda egy dénárban állapodott meg, mely egy napi munka megszokott ára volt. A többieknek azt mondja, hogy annyit fog adni, amennyi igazságos. S éppen itt provokál bennünket újra a példabeszéd: mi az igazságos? A szőlősgazda, vagyis Isten számára az az igazságos, hogy mindenki megkapja azt, ami az életéhez szükséges. Ő személyesen hívta a munkásokat, ismeri a méltóságukat, és annak megfelelően akarja megfizetni őket. És mindenkinek egy dénárt ad.

Az elbeszélés szerint az első órában felvett munkások csalódottak: nem képesek meglátni a gazda gesztusának szépségét, aki nem igazságtalan, hanem egyszerűen nagylelkű volt, nem csak az érdemet nézte, hanem a szük-

ségletet is. Isten mindenkinek az ő országát akarja adni, vagyis a teljes, örök és boldog életet. S ezt teszi velünk Jézus: nem rangsorol, hanem egész önmagát adja azoknak, akik megnyitják előtte szívüket. E példabeszéd fényében a mai keresztényt megkísértheti a gondolat: „Miért kezdjek azonnal dolgozni? Ha a díjazás ugyanaz, miért dolgoznék többet?” Ezekre a kételyekre Szent Ágoston így válaszolt: „Miért késlekednél hát követni azt, aki hív, miközben a javadalmazásban biztos vagy, de a napot illetően bizonytalan vagy? Vigyázz, hogy késlekedéssé miatt meg ne foszd magad attól, amit ígérete szerint meg fog adni neked!” (Nyolcvanhetedik beszéd, 6, 8).

Azt szeretném mondani, különösen a fiataloknak, hogy ne habozzatok, hanem lelkesen válaszoljatok az Úrnak, aki hív, hogy a szőlőjében dolgozzunk. Ne késlekedjete, túrjáték fel ingetek ujját, mert az Úr nagylelkű, és nem fogtok csalódn! Azzal, hogy a szőlőjében dolgoztok, választ fogtok találni a magatokban hordozott mély kérdésre: mi az életem értelme? Kedves testvéreim, ne csüggedjünk! Az élet sötét időszakasaiban is, amikor anélkül telik az idő, hogy megadná nekünk a keresett válaszokat, kérjük az Urat, hogy jöjjön ki újra, és találjon ránk ott, ahol várunk rá! Az Úr nagylelkű, és gyorsan jön.

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican Media

Ausztriát fel- és megrázta az iskolai lövöldözés

Molnár Ottó grazi magyar lelkész: A hangsúly a szolidaritáson van

Az egyházak harangzúgással és istentiszteletekkel csatlakoznak az országos megemlékezésekhez Ausztriában, ahol háromnapos gyászt hirdettek, a nemzeti zászlókat félárbóra eresztették. Június 11-én, szerdán 10 órákor országsszerte egy perc néma csenddel emlékeztek az áldozatokra, akik június 10-én egy grazi iskolában történt lövöldözésben veszítették életüket. Molnár Ottó grazi magyar lelkész szerint egész Ausztriát fel- és megrázta a vérengzés, a hangsúly azonban az összetartozáson, szolidaritáson van.

seget adó szavakat hallunk és mondunk” – fogalmazott.

Megemlékezés a grazi székesegyházban

Több száz ember vett részt a tragédia napján, kedden este a teljesen megtelt grazi dómban azon a gyászmisén, amelyet az iskolai lövöldözés áldozatainak emlékére tartottak. Megjelent az osztrák szövetségi kormány és a stájer tartományi vezetés több tagja, valamint a város képviselői is. Ewald Pristavec plébános zsoltárokkal nyitotta meg a megemlékezést, majd tíz gyertyát gyújtott meg – minden halálos áldozatért egyet-egyét. A szertartáson részt vett Wilhelm Krautwaschl megyéspüspök is (felső képfőnkön). A gyászmisét Johannes Freitag segédpüspök vezette be a következő szavakkal: „Nap mint nap misézünk itt, de ma gyászolunk.” Beszédében megemlékezett az egyik áldozatról is: „Egy lány, aki még pünkösdi szombatján részt vett a szentmisén, ma életét veszítette.”

A segédpüspök összefogásra, egymás támogatására buzdított, külön köszönetet mondva a segítséget nyújtóknak. „Sokan megdöbbenek ettől az elviselhetetlen tétlől. Viseljük el együtt az elviselhetetlent” – mondta Erich Linhardt általános helynök. „Ilyen helyzetekben jó, ha remény-

Gyászmise a Szent Vince-plébániatemplomban

Egy másik gyászmisét is tartottak Grazban, a Szent Vince-plébániatemplomban, amely közel található a bűncselekmény helyszínéhez, ahhoz a gimnáziumhoz, ahol a tragédia történt. „Egy ilyen pillanatban döbben rá az ember, milyen kevés dolog van az életben, amire valóban támaszkodni lehet” – mondta prédikációjában Bernhard Pesendorfer plébános. A tény, hogy fiatalok ilyen borzalmas módon veszítik életüket, megrázó és szavakkal kifejezhetetlen. Mégis emlékezni akarnak minden elhunytára és kifejezni közelségüket minden sebesült és hozzátartozó iránt, és „bízni abban, hogy egymásra támaszkodhatunk”.

Az Osztrák Iszlám Hitközség (IGGÖ) is megemlékezett az áldozatokról a stájerországi mecsetekben a keddi esti ima után. 21 óra után Graz belvárosában is több száz ember gyűlt össze, hogy a főtéren gyertyákat gyújtva, virágokat elhelyezve emlékezzenek meg az áldozatokról.

A gyászolók között számos fiatal volt. Christian Stocker osztrák szövetségi kancellár háromnapos nemzeti gyászt hirdetett. Ennek keretében az állami intézményekre kitűzött zászlókat félárbóra eresztik.

Szerdán 10 órákor az egész ország megállt egy percre: Ausztria a keddi grazi iskolai átokfutás áldozataira emlékezett. Az együttérzés jeleként szerdán 10 órákor megszólalt a Stephansdom harangja. A bécsi főtemplom fekete lobogó jelzi az országos gyászt, szerdán 17 órákor gyász- és imaórát tartanak az áldozatokra emlékezve. A megemlékezést a bécsi főegyházmegye ifjúsági lelkipásztori szervezete, a Junge Kirche szervezi.

Molnár Ottó prelátus, a grazi Magyar Katolikus Közösség lelkésze mély megrendüléssel beszélt a vérengzésről: „A szülő azzal a bizonyossággal engedi el gyereket az iskolába, hogy az hazajön. Ez a bizalom most megingott. Ausztriában ilyen brutális tett még nem történt. Leírhatatlan rémálom. A mi egyházközségünk vasárnapra tervezi a megemlékezést, szeretnénk méltó módon emlékezni az áldozatokra. Most Ausztriában a fő hangsúly a szolidaritáson és összetartozáson van. Nem öntenek olajat a tűzre. Mario Kunasek, Stájerország tartományfőnöke (FPÖ) és Elke Kahr,

Graz polgármestere (KPÖ) (a jobb- és a baloldali párt a politikai paletta két szélső oldalán helyezkedik el – a szerk.) egy-más után álltak a mikrofon elé, és minden retorika nélkül adtak hangot megdöbbenésüknek, együttérzésüknek. Velőig hatol el a rémtett; az emberek egymás után ajánlják fel segítségüket. Szolidaritás van, ki imával, ki a kórházak kérésére véradással segít. Az emberek sorban álltak” – mondta el Molnár Ottó.

Köszönet a szenzációhajhásztól mentes tudósításokért

Manfred Scheuer médiareferens püspök június 10-én, kedden este találkozóra hívta a média és az egyház képviselőit a linzi főtemplomhoz tartozó DomCenterbe. „A halottakra gondolunk. Együttérzésünk a szülőké, nagyszülőké, a tanári karé, az osztálytársaké és a barátoké” – mondta Scheuer püspök.

A grazi tragédia kapcsán „minden szó túl kevés vagy túl sok, téves vagy nem odailló” – fogalmazott. Egy ilyen esemény a médiaszakemberek számára is megterhelő – tette hozzá

a püspök: „Hogyan lehet erről tudósítani? Hogyan lehet eleget tenni a tájékoztatási kötelezettségnek, és közben együttérzést mutatni? Sikeres-e megtalálni az egyensúlyt a szükségesség tárgyilagosság és a történetek iránti emberi igény között?” – tette fel a kérdést Scheuer. Mint mondta, az újságírók is elérkeznek itt a határaikhoz, és ő tiszteletét szeretné kifejezni ezért az – érzelmileg is megterhelő – munkáért. Köszönetet mondott „a gondos újságírásért, az empátiáért és a szenzációhajhászat mellőzéséért”. Háláját fejezte ki továbbá „a némasággal való tapintatos bánásmódot”. Végül így fogalmazott: „Köszönöm Önöknek, hogy mérlegelik, mit lehet megírni, és mit kell kimondatlanul hagyni. Köszönöm, hogy tudatában vannak a félősségüknek.”

Gerhard Karner belügyminiszter korábban közölte, hogy a kilenc halálos áldozat közül hat nő és három férfi. Az átokfutó végzett magával.

A Szentatya június 12-én, szerdán az általános kihallgatás végén a következőt mondta: „Szeretném elmondani, hogy imádkozom a grazi iskolában történt tragédia áldozataiért. Lélekben közel vagyok a családokhoz, a tanárokhoz és az áldozatok iskolatársaihoz. Fogadja békéjébe az Úr ezeket a gyermekeit!”

Tizenkét ember megsebesült, közülük többen súlyosan. Keddi este a grazi tartományi kórház bejelentette, hogy a grazi felső tagozatos reál gimnáziumban történt átokfutásnak újabb halálos áldozata van: egy felnőtt nő, aki a két súlyos sebesült egyike volt, a kórházban belehalt sérüléseibe.

Fordította: Trautwein Éva
Forrás: Kathpress.at
Fotó: Katholisch.at; Vatican News; Kathpress.at

Istené a világ, Istené az életünk

Erdő Péter bíboros, prímás papot és diakónusokat szentelt Budapesten

(Folytatás az 1. oldalról)

Megtelt ünneplőkkel a Szent István-bazilika szombaton délelőtt. Együtt ünnepelt a főpásztorral Marton Zsolt váci megyéspüspök; Fábrý Kornél, Martos Levente Balázs és Mohos Gábor, a főegyházmegye három segédpüspöke; egyházmegyes papok és diakónusok, szerzetesek, a szentelendők családtagjai, hozzátartozói és a plébániáikról érkezett ünneplők. Erdő Péter a szertartás kezdetén köszöntötte az ünnepi szentmisén koncelebráló jubiláns papokat és a bazilikát megtöltő híveket.

A napi olvasmány és az evangélium (Mt 5,33–37) elhangzása után a jelöltek bemutatása és kiválasztása következett, amikor név szerint szólították azokat, akik a papság és a diakonátus szentségében szeretnének részesülni. Ezután Erdő Péter bíboros mondott beszédet: Megkaptuk a krisztusi parancsot: „beszédetek legyen igen, igen, nem, nem”. Istené a világ, Istené az életünk, semmi sem tisztán profán ezen a világon. Minden szavunk Isten színe előtt hangzik el, minden tettünk az ő színe előtt történik.

Mit jelent az „igen, igen, nem, nem”, amit Jézus kíván tőlünk? Jelenti azt, hogy szavainknak súlya van, jelenti azt, hogy a hívó ember áhítattal él, Isten színe előtt tudja magát. Ez pedig egyszerre készíti az embert félelemre és öröme, bizalomra. Papi és diakónusi szolgálatunkban, tetteinkben, beszédünkben meg kell látnia a világnak, hogy nemcsak beszélünk Istenről, hanem a színe előtt is élünk.

Ezért fontos, hogy ne a pillanatnyi ötleteink vagy a hangulatunk szerint oktassuk a hitet, hanem hűségesen adjuk tovább az Egyház tanítását, ahogyan azt a Tanítóhivatal fogalmazza meg számunkra. Ez a szabadító üzenet ugyanis az apostolokon keresztül magától Krisztustól érkezett el hozzánk. De ugyanilyen fontos, hogy a szentségek kiszolgáltatása során se pusztán hangulataink, érzelmeink, mások elvárásai vagy pedagógiaiilag hasznosnak tűnő szempontok szerint cselekedjünk. Krisztus és az Egyház rendelkezései szerint kell hát kiszolgáltatnunk a szentségeket és végez-nünk a megszentelés egész szolgálatát.

Ezzel a lelkiülettel dolgozzunk tehát, és így végezzük az Anyaszentegyház közös imádságát, a szent zso-

vele és egymással egységben tudunk gyümölcsöt teremni és hiteles tanúságot tenni a világ előtt.” Ebben a ropant összefüggésben áll a mi papi és diakónusi szolgálatunk. Ezért olyan nagy ajándék, hogy idén újra papot és számos diakónust szentelhetünk itt, a budapesti bazilikában – mondta a bíboros.

A szentbeszéd után következett a szerpapok, majd az áldozópap szentelése. A szertartás végén Vörös Mátyás Béla újmisési áldásban részesítette Erdő Pétert.

A záróáldás előtt a főpásztor hálatelt szívvel fordult az újonnan szenteltek és a papságuk jubileumát ünneplők felé. Maga is az idei évben ünnepli pappá szentelésének ötvenedik évfordulóját. Hangsúlyozta: nincs nagyobb dolog az életben, mint Krisztus, az Örök Főpap szolgálatában állni, és az életünket ajándékolni adni. Ezt követően az állandó diakónusok felé fordult, és kifejezte öröme, hogy az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében a hét frissen szentelttel együtt már közel ötven (összesen negyvenkilenc) személy teljesít szolgálatot.

Majd rámutatott, hogy az egyházi hagyományban az állandó diakónust megilleti a Tisztelendő, feleségét pedig a Tisztelendő Asszony megszólítás. Ez azért is lényeges, mert a házasságban élő diakónusok szolgálatában fontos részt vállal a feleségük, a családjuk; így lesz teljes a

nusok maguk által megfogalmazott rövid életrajzát.

Czékus Jób Géza

Zenetanár, zeneterapeuta, kántor, hitoktató vagyok. Budapesten, a Táltos utcai Szent Kereszt-kápolnában kereszteltek csecsemőként. A hitemet keresztanyámnak és édesanyámnak köszönhetem. Kiskorom óta zenét tanulok. A szentendrei Ferences Gimnáziumban érettségiztem, mellette a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában zenei tárgyakat tanultam. A ministrálás, az ifjúsági közösség nyitottsága és odaadottsága, a papokkal, a szerzetes papokkal, a diakónussal, bérmaapámmal való bensőséges, mély beszélgetések mind segítettek a szerpapi hivatás elmélyítésében. Az elérhető ember nálam kulcsfogalom. Megházasodtam, és vágytam az oltárhoz. Várom kellett, amíg a gyerekeim felnőtté váltak. Most két unokám van, és mind az öt gyerekeim felnőtt. Feleségem támogat, sok közös szolgálatot végeztünk vele: jegyesoktatás, kisgyerekek hittancsoportja, fiatal családok csoportja, Emmánuel közösség. Édesanyámmal együtt nagyon örül, hogy felszentelnek.

Cseh Miklós András

Ifjúkori megtérőként 1986-ban kezdtem járni a Budapest-Kispest-Wekerletelepi Szent József Plébánia közösségébe. A rendszerváltáskor az újrainduló cserkészmozgalom helyi csapatában vállaltam vezető szerepet, a 133-as Szent György cserkészcsapat parancsnoka voltam 1995-től 2003-ig. Eközben az ELTE TTK matematikus szakára jártam, 1997-ben kaptam meg a matematikusi diplomámat.

2003-ban önálló informatikai vállalkozást indítottam néhány társammal. Azóta is ezen a pályán mozgok, racionális és tervező emberként itt találtam meg az egyik fő hivatásomat. 1996-ban megnősültem, feleségem Vancsó Terézia tanító, aki komoly zenei vénával rendelkezik. Sokgyerekes csalá-

dot terveztünk, ami meg is valósult, gyermekeim sorra: Ágota, Julianna, Domonkos, Boldizsár, András Bernát és Miklós Sebestyén. Költözéssel kerültünk át a jelenlegi plébániánkra, a Budapest-Kispesti Jézus Szíve Plébániára. Itt 2009 óta képviselő-testületi tag vagyok, 2022-ben pedig megválasztottak a képviselő-testület világi alelnökének.

Közösségi rendezvények szervezésén túl műszaki feladatok megoldásában, pályázatok előkészítésében is részt vállalom. A nagycsaládok és gyermekek képviselte mellett az evangelizációs lelkületű plébániaközösség megteremtését tekintem célomnak. 2020-ban a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen elkezdtem a katekéta-lelkipásztori munkatárs képzést, amit 2023-ban fejeztem be. 2023 őszéig pedig – Isten meghívására – a diakónusképzés résztvevője vagyok, amit sikeresen teljesítettem.

Dabasi András

Fogorvosként dolgozom. Feleségem Gyarmathy Andrea mérnök. Harminchét éve élünk házasságban. Három felnőtt gyermekünk és két unokánk van. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán végeztem teológiai tanulmányaimat.

A pasaréti ferences plébániáról lettem diakónusjelölt. Közel harminc éve végzek liturgikus szolgálatot, korábban a pesti ferences templomban, illetve Balatonalmádiban is szolgáltam.

Karlovit Ákos Bálint

Felnőtt megtérőként, feleségem hatására, az ő hitének vonzását követve indultam el a kereszténység útján. Hitem fejlődését mindig olyan papok kísérték, akik valami fontosat tettek hozzá Isten és az Egyház megismeréséhez. A Szentlélek hívó szavát tíz évvel ezelőtt hallottam először, majd hosszas mérlegelés után kezdem szolgálni, apránként egyre több és több feladatot vállalva, egészen a diakonátusig. Az évek során feleségem és a templomi közösségem, plébánosaim és tanáraink mindvégig hathatósan támogattak, ennek eredményeként sokkal bensőségesebb istenkapcsolattal foghatok bele a szerpapi szolgálatba. Bizom benne, hogy azt a sok értéket, szépet és jót, amit a kereszténységben megtapasztaltam, Krisztust szolgálva mind több emberrel lesz lehetősésem megosztani. Világi hivatásomban mentőtechnikusként dolgozom az Országos Mentőszolgálatnál, emellett oktatok is.

Kerényi Géza

1980-ban születtem Budapesten, gyakorló katolikus családban. Szüleimmel és két fiútestvéremmel gyermekkoromban a felsővízivárosi Szent Anna-plébánia közösségéhez tartoztam, ahol a ministráns- és a cserkész-közösség tagja voltam.

Az egyetemi évek alatt ismertem meg feleségemet, Borit, akivel 2005-ben kötöttünk házasságot. A Jóisten három gyermekkel ajándékozott meg

bennünket. Az egyetem befejezését követően jogászként helyezkedtem el, jelenleg ügyvédként dolgozom. Házasságkötésünket követően a pasaréti Pádúai Szent Antal ferences plébánián találtunk új közösségre. Feleségemmel tagjai vagyunk a plébánia egyik MÉCS-családközösségének, és 2019 óta kísérő házaspárként részt vállalunk a plébániai jegyesoktatásban. Aktívan részt veszek a liturgikus szolgálatban, a plébániai apa-fiú zárandókat és a férfi lelkigyakorlat szervezésében.

Kovács Gábor

1969-ben születtem Esztergomban, a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumban érettségiztem. Nős vagyok, öt gyermek édesapja, családommal Esztergomban élek. Egyházi szolgálatomat az Esztergom-Városi Plébániához tartozó Szent Anna ferences templomban látom el, ahol a hivatásom is megszületett, előbb lektorként, majd akolitusként vettem részt a liturgiákban. A Ferences Világi Rend örökfogadalmas tagja vagyok.

A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen teológiai bakkalaureátusi, az Eötvös Loránd Tudományegyetemen szociológusi oklevelet szereztem. Doktori disszertációmát idén véd-

tem meg az ELTE Neveléstudományi Doktori Iskolájában, gyógypedagógia területén. Szakmai életpályám során a versenyszférában és a szociális gazdaságban is dolgoztam. 2021-től az Egyház karitatív szolgálatához kapcsolódom, a Váci Egyházmegyei Karitászigazgatója vagyok.

Pethes Ákos Béla

1963-ban Budapesten születtem. Csecsemőkorai keresztelésemet óta beletartoztam az Egyház életébe. Meghatározó volt számomra a vallásos családi háttér, az ifjúkori hittanos közösség az anyalföldi Béke téri plébánián, a karizmatikus papok, akikkel találkoztam. Már megalakulása előtt részt vettem a Magyar Máltai Szeretetszolgálat tevékenységében a zugligeti plébánián, de közel négy évtizede a pasaréti Pádúai Szent Antal-plébániához kötődöm, ahol a ferences testvérek támogattak a diakonátusra való készülésem. Feleségem Dávid Beáta, négy felnőtt gyermekem: Laura, Zsófia, Ágoston, Ambrus. Után az ötödik unokám. A Szent János Kórház Ortopéd-Traumatológiai Osztályának főorvosa vagyok, sportorvosként is régóta tevékenykedem. Teológiai tanulmányaimat 1988-ban kezdtem a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kar levelező tagozatán, ahol idén védtem meg a diplomámat. Szakdolgozatomban kifejtettem, hogy gyógyító tevékenységem során Jézus nem csak a testet gyógyította. Ehhez hasonló módon én is igyekszem a teljes embert gyógyítani.

Kuzmányi István
Fotó: Wágner Csapó József/
Esztergom-Budapesti
Főegyházmegye

lozsmát is! Nem pusztán kötelezettség gyanánt tesszük ezt, hanem megújulunk általa hivatásunk szépségében és örömeiben.

Isten uralmának szférájában, az emberi gyűlölködés és háborúskodás forgatagán túl az örök béke uralodik. Ennek a békének vagyunk a képviselői, Krisztus apostolai ezen a világon. Az Úr jól tudja, hogy csak

küldetésük az oltár szolgálata, az ige hirdetése és a felebaráti cselekedetek gyakorlításakor. Ezért az ünnepélyes áldás különösen is kiárad az újmisése, a papi jubileumot ünneplőkre, a diakónusokra, a házastársukra és egész családjukra – zárta ünnepi gondolatait Erdő Péter.

Az alábbiakban – a teljesség igénye nélkül – közreadjuk az állandó diakó-

A BIBLIA ÜZENETE

„Ti adjatok nekik enni!”

Lk 9,11b–17

Az evangéliumi szakasz elején azt olvassuk, hogy Jézus félrevonul tanítványaival egy magányos helyre. A tanítványok, akik éppen visszatértek a küldetésükből, tele vannak élményekkel, beszámolnak sikereikről, ugyanakkor fáradtak is, s Jézus pihenni és imádkozni hívja őket. Arra tanítja apostolait és bennünket is, hogy a hálaadás és a visszatekintés életünk eseményeinek lényeges mozzanata. Ez a visszavonulás egyúttal a töltekezést és az imával megszentelt pihenést kínálja számukra. Magányos helyre indulnak, de a nép megsejti Jézus hollétét, és tömegével özönlik utána. Az emberek keresik Jézust, éhesek a szavára, tekintetére, mert „szívesen fogadta őket, beszélt nekik Isten országáról, és meggyógyította azokat, akiknek gyógyulásra volt szükségük”.

Az őt kereső emberek már itt megsejtik Jézus szívének ajándékozó, irgalmas természetét. Ő a fáradság ellenére is jelen van, nem küldi el őket, nem zárkózik el az emberi magányba, ugyanakkor megmutatja tanítványainak és az utána vágyakozó tömegnek az idő értékét, ajándékát. Ez a kiszakított idő újabb alkalom a találkozáásra, a gyógyításra és a csendre, s talán ennél a pontnál még senki nem sejtí, de idő és alkalom Isten országának kifejezésére is. A Jézussal együtt töltött idő, melyben engedjük őt cselekedni, életünk tápláló kegyelmi idejévé formálódik.

Az est közeledtével a tanítványok praktikus megoldást javasolnak: „Bocsásd el a sokaságot,

hogy elmeihessenek a környező falvakba és tanúakra, és ennivalót keressenek maguknak.” Jézus felelete meglepő, mert nem a nyers valóság által diktált megoldást választja, hanem ezt mondja tanítványainak: „Ti adjatok nekik enni!” Az emberi logikát felváltja Isten mindig meglepő váratlansága. A szervező folyamatok helyett felsejlik az élő kenyér és a benne elrejtett isteni jelenlét nagy titka. Jézus e mondata a történet fordulópontja, hiszen tanítványait bevonja abba a csodába, amely az átváltoztatás örök misztériumában marad, s melynek később ők maguk is aktív eszközeivé válnak.

Érdekes az a feszültség, ami az emberi mércével kiszámítható elég és a Jézus által kért végtelen bizalom között húzódik. A tanítványok – és a mai olvasó is – arra figyelnek, hogy nincs elég kenyérük és haluk, Jézus pedig azzal szeretne csodát tenni, amijük van. Ő a kevéssel, sőt megesik, hogy a semmivel is csodát tesz. Ennek a váratlan és titokkal teli eseménynek lesznek tanúi az apostolok, és attól a naptól kezdve nemzedékek sokasága, mindazok, akik a hitben járva vallják: a csoda ott és akkor kezdődik, amikor a *kevés* bizalommal Jézus kezébe kerül. Ma, Úrnapján különös módon is megtapasztalhatjuk, hogy ennek a kevésben elrejtett gazdagságnak vagyunk a megajándékozottjai.

Serfőző Levente

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

Ünnepek és jeles napok (77.)

Görögkatolikus Egyházunkban június 24-én Keresztelő Szent János születését ünnepeljük. Különleges ez, hiszen rajta kívül csak Jézus és Mária földi születésnapjáról emlékezünk meg. Mint közismert, Egyházunk a szentek halálának napját, a „mennyei születésnapot” tartja fontosnak. Keresztelő János az üdvtörténet kimagasló személyisége, ezért kapta ezt a megtiszteltetést.

Születésének napján a fő liturgikus ének, a tropár Krisztus *prófétájának* és *hírnökének* nevezi őt, s már az első sorában kiemeli jelentőségét: „Téged, Krisztus eljövetelének prófétája és hírnöke, mi, a te tisztelőid, méltóan magasztalni képesek nem vagyunk.” Ezzel rámutat kettős tiszttségére.

Keresztelő János próféta volt. Közvetlenül a születésének hírüladása után így jövendölt róla Zakariás, az édesapja: „Téged pedig, gyermek, a Magasságbeli prófétájának fognak hívni” (Lk 1,76). Maga az Úr Jézus is így nevezte őt az újszövetségi fordítás szerint: „Mondom nektek: aszszonyok szülöttéi között nincs nagyobb (próféta), mint (Keresztelő) János” (Lk 7,28). Az egyházi hagyományban pedig úgy jelenik meg a személye, hogy ő volt az „utolsó és legnagyobb” próféta. Az *Öszövétségben* a próféta kettős tiszttségét viselt. Egyrészt „látó” volt. Előre látta az Isten ügye szempontjából fontos dolgokat, és figyelmeztette ezekre az embereket. Keresztelő János azt látta, hogy „elközelgett a mennyek országa” (Mt 3,2). Másrészt a próféta „beszélő” is volt. János is megszólalt, és elmondta a legfontosabbat az embereknek: „Térjetek meg!” (Mt 3,2). Annyira fontos

volt ezen a két területen a prófétai tevékenysége, hogy Jézus is megismételte: „Térjetek meg, mert elközelgett a mennyek országa!” (Mt 4,17).

De Keresztelő János hírnök is volt. Már az előbb mondatokból is látható, milyen fontos mondatokat mondott az embereknek. Hirdette Jézus Krisztusnak a világba való eljövetelét, aki-nek ő – liturgikus szövegeink szerint – „tisztés és dicső előhírnöke” vagy „előkövete” volt. Szokták még „útkészítőnek” is nevezni őt az izajási jövendölés (Iz 40,3–4) alapján. A Keresztelő János tiszteletére írt liturgikus szövegek még merészebben fogalmaznak. Nemcsak arról szólnak, hogy a földön élő embereknek hirdette hírnök módon Krisztust, hanem még az alvilágba leszállva is ezt tette. A keddenként sorra kerülő kontákban így énekelünk: „a testileg megjelent Istent a pokolban levőknek is hirdetted”. Ez arra utal, hogy miután Heródes lefejeztette Jánost, ő Jézusnál hamarabb jutott a „pokol tornácára”. Célja pedig az volt, amit a másik nagy ünnepén, a halálára emlékezve énekelünk: „Az Előhírnök fejevétele némileg az isteni gondviselés műve volt, hogy ő az alvilágban levőknek az Üdvözítő eljövetelét hirdesse.” Már a liturgikus himnuszok létrehozása előtt tanított erről Aranyszájú Szent János (†407), a következő módon: „Bár János cserépedénye a földbe helyeztetett, lelke mégis világító lámpás azoknak, akik az alvilágban voltak. Hirdette nekik, hogy közel van a megváltás napja, és jön az, aki őket az alvilág sötétségéből a mennyország fényére vezetí mindörökre.”

Ivancsó István

A hét liturgiája

C év

JÚNIUS 22., VASÁRNAP – KRISZTUS SZENT TESTE ÉS VÉRE: ÚRNAPJA (Évközi 12. vasárnap, Nolai Szent Paulinusz püspök, Fisher Szent János püspök és vértanú és Morus Szent Tamás vértanú, az államfők és politikusok védőszentje) – Ter 14,18–20 (<i>Abrahám kenyeret és bort ajánlott fel.</i>) – 1Kor 11,23–26 (<i>Válahányszor eszitek e kenyeret és isztok a kehelyből, az Úr halálát hirdetitek.</i>) – Lk 9,11b–17 (<i>Mindnyáján ettek és jóllaktak a csodálatos kenyérből.</i>) – Énekrend: Ho 106 – EE 575, 419, Ho 106 – EE 167, Ho 134 – EE 540, Ho 280B – EE 132. JÚNIUS 23., HÉTFŐ (Zoltán, Etel) – Ter 12,1–9 – Mt 7,1–5. JÚNIUS 24., KEDD – KERESZTELŐ SZENT JÁNOS SZÜLETÉSE FŐÜNNEPE (Iván, Levente) – Vigília-mise: Jer 1,4–10 (<i>Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek.</i>) – 1Pét 1,8–12 (<i>Az üdvösséget keresték és kutatták a próféták.</i>) – Lk 1,5–17 (<i>Keresztelő János születésének hírüladása.</i>) – Ünnepi mise: – Iz 49,1–6 (<i>Íme, a nemzetek világosságává tettelek.</i>) – ApCsel 13,22–26 (<i>Jézus eljövelele előtt János a bűnbánat keresztségét hirdette.</i>) – Lk 1,57–66.80 (<i>Keresztelő Szent János születése.</i>) – Énekrend: Ho 232 – EE 679, Ho 232 – EE 270, Ho 140 – EE 779, Ho 273 – EE 190. JÚNIUS 25., SZERDA (Vilmos, Vilma, Viola) – Ter 15,1–12.17–18 – Mt 7,15–20.

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

Kenyér és bor

Az eucharisztia kenyere és bora ősi szimbólumokként fejezik ki a teremítő Isten áldásának és az ember munkájának együttműködését. Egyesítik a Teremtőt és a teremtményt, s mindazokat, akik e javakból az üdvösség történetében részesednek.

A kenyér gazdag biblikus világba hív meg bennünket. Emlékezzünk csak József és a fáraó álmaira a búzakaralászokról! A pusztában vándorló népet az Úr negyven éven át mannával, az isteni gondoskodás égből alászálló kenyérével táplálta. Emlékezetes fogalom az *Öszövétségben* Illés kenyere, amelynek erejéből ő negyven napon át vándorol a pusztában, amíg el nem éri a szent hegyet, ahol maga Isten mutatkozik meg előtte. Jézus evangéliumi példázataiban is fontos szerepet kap a magvetés, a gabona növekedése és aratása. A kenyérszaporítás megújítja a manna csodáját, és elővételezi a keresztény liturgiát, ami által Krisztus táplál bennünket, s mi is több kosárra való földi adományt gyűjtünk össze a rászorulóknak számára.

Az ókori atyák tanítása szerint az eucharisztia kenyere kifejezi egységünket a nélkülözökkel (Szent Ciprián), a többi megkeresztelttel

A HÉT SZENTJE

Keresztelő Szent János

Június 24.

„Izajás próféta megírta: Nézd, elküldöm követemet, hogy előkészítse utadat. A pusztában kiáltónak szava: »Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!« Keresztelő János a pusztában hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára” – olvassuk *Márk evangéliumában* (1,2–3). A többi evangélium, valamint az *Apostolok Cselekedetei* is ugyanazt mondják: Jézus nyilvános fellépésének kezdetei Keresztelő Jánosnak a Jordán mellett indított bűnbánó mozgalmához nyúlnak vissza. Keresztelők mozgalmai nem voltak ismeretlenek a korforduló zsidósága előtt, de közülük csak egy kapta meg már a kortársaktól a „Keresztelő” nevet.

János fellépése előtt a pusztában élt – távol a bűnös világtól és az elvilágiasodott templomtól akart felkészülni Isten végső megjelenésére. A *János-evangélium* Betániát és a Szalim közelében lévő Ainont nevezi meg János működési helyéül. A zsidókat teveszór ruhájában legnagyobb prófétájukra, Illésre emlékeztethette, akinek a zsidóság várakozása szerint a világ vége előtt vissza kellett térnie, hogy Jahve vagy a Messiás előfutaraként felkészítse a népet az üd-

vösség idejére. Jánosban a régi prófétaág szellemének megtestesítője, új Illés támadt, hirdetett bűnbánatot, jelentette be Isten országának eljövetelét. A nép minden tagját és rétegét, még vezető köreit is megtérésre szólította fel. „Aki utánam jön, erősebb nálam” – hirdette, és a bűnbánat keresztségének szükségességét hangoztatta. Ez új volt Izraelben.

Heródes Antipász negyedes fejedelem elcsábította mostohatestvéré feleségét, Heródiást. Az, hogy Heródes vétkééről János nyíltan beszélt, a próféta elfogatásához vezetett. Amint a zsidó történetíró, Josephus Flavius tudósít minket, Mahaerus várába zárták, a Holt-tengertől keletre. Heródiás csak az alkalmat várta, hogy a kellemetlen erkölcsbíró végleg eltakarítsa az útból. Megtalálta a módját, hogy mostohalányának, Szaloménának a tánca révén egy nagy ünnep mámoros hangulatában rávegye Heródest János lefejeztetésére.

A megtérést elutasító farizeusok támadták Jánost aszketikus életmódja miatt, Jeruzsálem vezető körei pedig megkérdézték tőle, hogy ő-e a megjövendölt Üdvözítő. Heródes Antipász messiási megmozdulástól, lázadástól tartott. János kivégzése után rögtön elterjedt a hír, hogy feltámadt, és az ő csodatevő ereje működik Jézusban (vö. Mk 6,14).

A *János-evangélium* úgy jellemzi őt, mint akinek előkészítő és úttörő feladata volt. A *Lukács-evangélium* elmondja születésének és névadásának csodálatos körülményeit idős szülei, a pap Zakariás és Erzsébet otthonában. Ez a VI. századtól ismert hagyomány szerint a Jeruzsálemtől nyugatra lévő Ain-Karimban történt. János anyja méhétől fogva eltelt Szentlélekkel, tudjuk meg róla a *Szentírásból*. Ebből is kiderül: ő volt Jahve végső időkre szánt prófétája.

János még teljesen az ószövetségi prófétaág talaján állt, ezért nem tett különbséget a Messiás első és második eljövelele közt. A végső idők Lélek-kiaradását és az ítéletet együtt látta. Még nem tudta, hogy a Messiásnak először Isten kegyelmi idejét kell meghirdetnie, a szenvedésnek és bűnnek alávetett emberiség megváltójaként kell megmutatkoznia, mielőtt újra eljön, hogy megsejntesse a világ minden baját és jogtiprását.

Buzgón és méltón a krisztusi küldetésben

Papszentelés Győrben

(Folytatás az 1. oldalról)

Bősze Gábor:
Vártam, mikor lesz már
vasárnap

Bősze Gábor így jellemzi a családját: „a mindennapi életet szeretettel megélt”, de nem vallásos. Gábor egy kisebb faluból, Szakonyból származik, ahol elmondása szerint fontosak a szokások. „A szüleim maguktól nem vittek volna el a templomba, de a nagyszüleim szorgalmazták, hogy kereszteljenek meg, járjak hittanra, legyek elsőáldozó, majd bérmlákozó. A szüleimnek ez nem volt ellenére, főként azért nem, mert igyekeztek megfelelni a családi elvárásoknak, így beírtak hittanra. Engem pedig megfogott a liturgia, az egész milió. Mindig vártam a vasárnapokat.” Ez és a hittanórákon tanultak – akkori-ban szinte minden gyerek hittanos volt – Gábornak elegendő volt ahhoz, hogy minden vasárnap ott legyen a templomban, akkor is, amikor már túl volt a bérmlákozáson, és már nem volt „kötelező” pecséteket gyűjteni. Tanulmányait a szomszédos Csepregen végezte, közgazdasági szak-

középiskolában. Ebből a kis világból – Szakonyban úgy négy százötvenen, Csepregen pedig mintegy három-ezer-ötszázán éltek – került Budapestre, ahol folytatta a közgazdasági tanulmányait. Szerette az egyetemet, de a város folytonos nyüzsgését, a rohanást nem tudta megszokni. Templomba ebben az időszakban csak otthon ment, a Budapest mellett élő nagyszüleitől pedig csak ritkán járt haza az egyetemen töltött három év alatt. „A vallási életem szempontjából hullámvölgy volt ez az időszak. Volt a budapesti énem, aki tanult, és megpróbált olyan életet élni, mint a budapestiek, de ez nem nagyon sikerült. És volt az otthoni énem, aki folytatta a régi életét a vasárnapi szentmisére járással.”

A papság gondolata először az elsőáldozás környékén merült fel benne, majd az érettségi évében újra, akkor már komolyabban. „Egyáltalán nem voltam biztos magamban. Úgy döntöttem, egyetemre megyek, a papságot illetően pedig majd lesz, ami lesz. Húzni akartam az időt.” A diploma megszerzése után egyértelmű volt számára, hogy visszatér a szülőfalujába. Egy hat falut ellátó önkormányzati hivatalnál dolgozott könyvelőként. „Helyben voltam, rugalmas munkaidővel, ami lehetőséget adott arra, hogy a plébániai közösség életébe is bekapcsolódjak.” Gábor gyakran helyettesítette a sekrestyést, elkezdett hétköznap is szentmisére járni, olyankor ő volt az egyetüli ministráns. A plébános kérésére temetéseken is segédkezett. „Így ment ez két éven keresztül, miközben folyamatosan vívódtam, hogy jelentkezkezz-e a szemináriumban. Éreztem a hívást, de kételkedtem, alkalmas vagyok-e. Amikor kézhez kaptam a levelet, amelyben a püspök úr értesített arról,

hogy felvett a papnövendékek közé, rettentően boldog voltam. Úgy éreztem, nagyon jól döntöttem, amikor nem hallgattam a kétségeimre.”

Gábornak nem ment zökkenőmentesen a visszarázódás a tanulmányokba, de sikerült. Azóta is úgy érzi, jó helyen van. Megerősödött benne, hogy Isten hívta el, aki „szerető és gondoskodó, aki a legnehezebb pillanatokban is ott van az emberrel”. Ez a hit segítette át mindenben. Diakónusi gyakorlata során megismerhette Mosonmagyaróvár egyik plébániájának életét. Úgy érzi, itt „igazi közösségként” élő emberek közé került, akik nemcsak a templomban találkoznak. Ismerik egymás problémáit, osztoznak egymás életében. Örült a vasárnapi szentmisék után tartott agapéknak, amiket a hívek szerveztek. Ilyenkor a felnőttek beszélgettek, a gyerekek a plébánia udvarán játszottak. Többször megfordult a helyi katolikus óvodában, keresztelt, betegeket áldoztatott, gyerekekkel foglalkozott az oratóriumban, látogatta a cserkészeket, irodai munkát végzett, részt vett a jegyesoktatásban. „Zoltán atya mindenbe bevont, igyekezett minden területet megmutatni” – meséli. Gábor a tanítást élte meg a legnehezebbnek. „Nem egyszerű feladat megtalálni, hogyan tudok kapcsolatba lépni a diákokkal úgy, hogy figyeljenek rám. Sokszor kellett megküzdennem az érdektelenségükkel.” Szerinte papként a legfontosabb dolga az, hogy figyeljen a hívekre, s így meglássa, mire van szükségük, mi az a legjobb, amit adni tud nekik egy-egy adott helyzetben. „Megvalósítani azt, amit Jézus mond: ismerem a juhaimat. Szeretném én is azt érezni, hogy ismerem a juhaimat, azokat, akik között a szolgálatomat végzem.” Papi jelmondata az a biztatás, amit Mózes adott Józsuének: „Az Úr azonban előttem vonul.” „A papnak is egy közösség élére kell állnia, vezető szerepbe kerül. Az a dolga, hogy az üdvösség felé vezesse a híveket. Nagy feladat ez, megrettenhet az ember, hogy vajon képes lesz-e rá sok évtizeden keresztül. Olyan megnyugtató, amikor rájön, hogy nem ő vonul lefelé. Igaz, hogy példát kell adnia a közösségnek, de Isten előtte is ott vonul, csak utána kell menni. Isten majd megmutatja a célt és az utat is” – fogalmaz Gábor.

Grafl Ákos:
Lehetséges és jó a mai világban
is papnak lenni

„Nem igaz, amit a média sugall, hogy ez vakvágány, süllyedő hajó” – mondhatja Grafl Ákossal a tapasztalat. Eddigi élete során ugyanis számos jó pappal találkozott, s úgy érzi, Isten szeretetét tapasztalta meg rajtuk keresztül.

Grafl Ákos teljes élete Győrhöz kötődik: itt született, itt végezte a tanulmányait, először a Gyárvárosi Általános Iskolába járt, majd az Apor Vilmos Katolikus Iskolaközpontban tanult az érettségiig. Innen jelentkezett a győri szemináriumban. Amint mondja, egyenes volt az útja a papság felé: már gyerekként arra gondolt a ministrálások során, hogy milyen „szívesen állna a pap helyén”. Környezete is megsejtette ezt, gyakran mondták neki: „Ákos, te pap leszel.” Ennek ellenére sem a szülei, sem a környezetében élők nem értették igazán, hogy miért döntött a papi hivatás mellett. „A szüleim indítottak el a katolikus életben, de

Veres András győri megyéspüspök, az MKPK elnöke, valamint Pápai Lajos nyugalmazott győri püspök az újonnan szentelt papokkal (képünkön balról)

a nagyszüleim voltak azok, akikkel imádkoztunk és templomba jártunk az ikertestvéremmel. Otthon ezt nem tapasztaltam meg. A szüleim mindig is támogattak, megadnak mindent, de csak mostanában, a kispapársaimat és az atyákat megismerve kezdik érteni, hogy miért akartam pap lenni. Látják, hogy jól érzem magam, a helyemen vagyok.”

Ákos szívesen mesél azokról a papokról, akik eddigi életében kísérték. Elsőként Győri Imre atyát említi, akinél ministrálni kezdett. Aztán a kisbácsai templomban szolgált Németh Gáborról beszél, majd utódairól, Bognár István és Vlai Márk atyákról, illetve a győri Nagyboldogasszony-székesegyház jelenlegi plébánosáról, Böcskei Győzőről, valamint Radó Tamásról, Kapuváron végzett diakónusi szolgálata plébánosáról. „A hívekhez fordulásuk megerősített a hivatásomban. Ebben a szeretetben, önzetlenségben Isten jóságát tapasztaltam meg általuk. Nagy lendületet ad nekem, hogy láttam, a mai világban is jó papnak lenni. Mindegyiküktől tanultam valamit.”

Ákos, mint mondja, szívesen járt hittanra, komolyan vette a templomba járást, segédkezett a plébánián. Örömmel gondol vissza a gimnáziumi

éveire: „Jó kapcsolatban voltam a társaimmal. Jó volt az osztályközösség, a tanórákon kívül is szívesen töltöttük együtt az időt. Ma is megvan a kapcsolat, bár a szeminárium kötött napirendje miatt kevésbé tudtam ápolni azt. Mindvégig bennem volt a papi hivatás gondolata.”

A szeminárium alatt egyszer sem ingott meg elhatározásában. „A tanulmányok miatt és az együttélés zárttságában természetes, hogy adódtak feszültségek” – mondja, de a nehézségekkel együtt is „szép és boldog” időszaknak érzi ezt a hat évet. Úgy gondolja, könnyen be tud illeszkedni közösségekbe, hamar megtalálja a helyét, s így volt ez a szemináriumban is. Kispapként különös ajándékként élte meg, hogy lényegében „otthon” van, hiszen a

székesegyházi plébániához tartozik, és az otthonának érzi azt. Kiemelkedő élményként tekint vissza kapuvári diakónusi szolgálatára. Ehhez kötődik élete „legszebb adventje”. „A hajnali misékre naponta megtelt a nem kicsi Szent Anna-templom. Rengeteg volt a fiatal, akik utána jöttek reggelizni a plébániára. Meghitt és bensőséges időszak volt.” Dicséri a kapuváriak vallásosságát és Radó Tamás atya lendületét.

Ákos vallja: korunkban tanúságtévkökre, hitvallókra van szükség, akik közvetlenséggel, nyitottsággal, önzetlenn szeretettel fordulnak az emberek felé. Papi jelmondata hálaadás azért, hogy egyenes út vezetett számára a papságig: „Hálát adunk, mert arra méltattál minket, hogy színed előtt állhatunk, és szolgálhatunk neked” – idézi. „Diakónusként azt kértem Istentől, hogy tanítson meg követni az akaratát, vezessen az úton. Papszenteléskor tele van a szívem hálával, hogy Isten kiválasztott a szolgálatára. Biztosan van nálam jobb, okosabb, rátermettebb ember, bennem nincs semmi rendkívüli, mégis engem választott ki. Ezért akarok hálát adni.”

Kovács Gábor:
Papok és hívek,
együtt építjük Isten országát

„Te úgyis pap leszel” – mondogatta mindenki Kovács Gábornak Mosonmagyaróváron, otthon, a plébánián és a bencés gimnáziumban. Valóban, már kora gyerekkorától megvolt benne a vágy a papságra. „Ilyen esetben könnyen megtörténik, hogy az ember a környezete nyomására beleszuszik ebbe az egészbe” – mutatott rá a felismert veszélyre. Ezért, mint mondja, nagyon odafigyelt, hogy biztos lehessen benne, valóban ezt szeretné-e, valóban hívja-e Isten.

Vallásos családban nőtt fel, együtt jártak misére, Gábor ministrált, a közösségével együtt készült a bérmlásra. Hetedikes volt, amikor Bodó Zoltán lett Magyaróváron a plébános. „Fiatalos lendületet hozott, ő tartotta nekünk a hittant, foglalkozott a bérmlákozókkal. A plébánia közösségéből egymás után hárman is jelentkezünk a szemináriumba.” Így nőtt fel Gábor, és a szívében már ott volt a papság gondolata, amikor a győri bencés gimnáziumba adta be a jelentkezését. Bár a szülei nem nagyon akarták, ő úgy döntött, kollégista lesz. „Voltak nehézségek, mégis meg tudtam mutatni, hogy megálom a helyemet. A kollégiumi összeforrottság mély közösségi élményt adott. Segített megtalálni önmagamot és felnőni.”

Gábor még csak tizedikes volt, amikor „mély vízbe” került a plébánián.

Plébánosa kérésére elvégezte a kántorképzőt. „Először nemet mondtam, nem készültem a felvételire, azt reméltem, hogy nem sikerül, de nem úsztam meg. Elvégeztem, és nem bántam meg. Sőt, nagyon jó döntésnek bizonyult. Eleve megvolt bennem a vágy, hogy felmerjenek az orgonához, mindig is lenyűgözött a hangszer, és végül megtaláltam a helyem ebben a szolgálatban. Először a Mosonmagyaróvár melletti Újrónafőn orgonáltam, majd az óvári templomot is megkaptam, minden vasárnapi misén én játszottam. Csak később tudatosult bennem, hogy mit jelent ez, mire mondtam igent.” Így a gimnazista fiú szombatban délelőtt a kántorképzőben tanult, este Újrónafőn orgonált, vasárnaponként pedig négy misén Óváron. „Egy tizenegyedikes gyereknek ez nem könnyű. Isten ereje és gondviselése kellett ahhoz, hogy bírjam ezt a gimnázium mellett” – emlékszik vissza, s felidézi, hogy olykor lemondással is járt a szolgálat. „Kimaradtam például bulikból, nem tudtam elmenni az osztálytársaimmal. Ezek akkor hiányoztak, de ma ugyanúgy ott vagyok az évenkénti találkozókön.” Alapvetően tetszett Gábornak a kántori feladat, és elgondolkodott: „Mi lenne, ha kántorkodnék? A helyemen vagyok, zenélhetnék, még családom is lehetne, talán ezt anyuék is könnyebben elfogadnák. Minden klappolna. De mégsem.” Így kezdődött benne a tisztázás folyamata, amelyben imák, lelki beszélgetések segítettek.

„A szemináriumról idealizált kép élt bennem. Úgy gondoltam, ez a

kapu, és innen egyenes út vezet a mennyországba. Aztán megéltam, hogy itt is mindenki ugyanúgy ember, felszínre jönnek az erősségek és a gyengeségek is, sőt, ebben a zártabb környezetben még fel is erősödnek. Meg kellett tanulni egymás mellett élni. Az évfolyamban hárman voltunk és vagyunk győri egyházmegyesek, mindig igyekszünk összetartani és támaszt nyújtani egymásnak.”

Gábor Sopronban végzett diakónusi gyakorlatából kiemeli a hitoktatást, amit két evangélikus iskolában teljesített. „Érdekes tapasztalat volt. Mindenki tudta, hogy hová tartozik, de soha nem volt ujjal mutogatás sem a tanárok, sem a gyerekek között. Jó volt megélni ezt.”

Gábor Szent Benedek himnuszából választotta a jelmondatát: „Építsünk együtt Istennek országot!” „Bencés diákként ezzel a sokat énekelt himnusszal mentünk ki a mindennapokba. Ez nagyon megfogott. Van egy elv, egy irány, amit követünk, egy cél, ami felé megyünk. Soha nem vagyunk egyedül, számíthatunk egymásra. Az Egyház is erről szól. A pap együtt van a paptestvérekkel, az előjárókkal és a hívekkel. Vezet is, de együtt is halad a többiekkel. Tanulnak egymástól, egymásra hangolódnak, és formálják egymást.”

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Legyetek a világ világossága!

Marton Zsolt püspök állandó diakónusokat szentelt Vácon

Marton Zsolt püspök kilenc új állandó diakónust szentelt fel június 9-én, pünkösdhétfőn a váci Nagyboldogasszony-székesegyházban ünnepélyes szentmise keretében. Koncelebrált Varga Lajos segédpüspök. Jelen voltak azok az atyák és diakónustestvérek is, akik elkísérték a szentelésre készülődőket a két éves képzés során, és akikkel együtt fognak szolgálni.

A szertartás elején az egyházmegyei diakónusképzés felelőse, Paszternák Tamás pasztorális helynök mutatta be a szentelésre várókat. Mindannyian akolitusként szolgáltak már az elmúlt években jelenlegi lakóhelyükön és egyházközségeikben Dunakeszin, Kerepes-Szilasligeten, Nagymaroson, Márianosztrán, Pécelen, Vácon és Veresegyházon. Volt közöttük olyan is, aki plébániaszervezőként tevékenykedett három kistérségi szinten a megyéspüspök megbízásából. Ketten pedig a Váci Egyházmegye Szamaritánus Szolgálatának munkatársai: intézményvezetőként, valamint az intézményfenntartó központ vezetőjeként dolgoznak.

Marton Zsolt püspök a napi evangéliumból kiemelte Jézus szeretettörvényre vonatkozó utasítását, valamint az alábbi felhívását: „Ti vagytok a világ világossága... a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék Mennyei Atyátokat!” (Mt 5,14a.16) A főpásztor utalt rá, hogy Jézus szellemi-lelki életünk legfőbb fényforrása, de mindannyiunk hivatása, hogy az Ő világosságát tükrözzük és közvetítsük. Ebben pedig a diakónusoknak életük példájával és a tanítás továbbadásával külön is ki kell tűnniük és különféle szolgálataikban nekik is a „világ világosságává kell válniuk”.

2023–25 között a diakónusképző intézetben készültek a szentelésre a magyarországi és a határon túli egyházmegyei jelöltek, közülük kilencen a Váci Egyházmegyből. Plébánián

szolgáló diakónusként segíti majd egyházközségük életét – civil foglalkozásukat megtartva – Bicsák Péter Veresegyházon, Duka Árpád Vácon, Gábel Péter Nagymaroson, Rajkai Gergely Dunakeszin, Tálosi András Pécelen és Vaszil László Kerepes-Szilasligeten.

Pálffy Gellért a Váci Egyházmegye Szamaritánus Szolgálatának Intézményfenntartó igazgatójaként dolgozik több éve, amely feladatot immár diakónusként fogja ellátni. Sali Norbert Gergely Kemence, Bernecebaráti és Hont településen plébániaszervező diakónusként fog szolgálatot teljesíteni. Takács Péter Márianosztrán börtönlelkészként dolgozott, ezt a feladatot továbbra is ellátja, most már diakónusként.

A szentmise végén a diakónusok nevében Vaszil László köszönte meg Marton Zsoltnak a szentelést, és kifejezte hálájukat a kapott kegyelmekért, felajánlva minden „buzgóságukat”

az Egyházmegye szolgálatára. Majd Takács Péter mondott köszönetet az édesanyáknak és feleségeknek, utóbbiakat kérve arra, hogy segítsék férjüket beosztani az idejüket a különféle szolgálatok között. A szentelési mise zenei szolgálatában közreműködtek: Kristóf Szabina és Szerekován János operaénekesek, a szilasligeti és dunakeszi templomi kórusok képviselői és Kovács Balázs kántor. Énekelt a székesegyház Szent Cecília Kórusa, vezényelt Varga László, a váci székesegyház karnagya.

Forrás és fotó: Váci Egyházmegye

Bódi Mária Magdolna boldoggá avatásának időpontja: szeptember 6.

„Most örülünk ennek az örömnnek...” – Udvardy György veszprémi érsek szavaival hirdetjük meg nagy örömmel: XIV. Leó pápa 2025. szeptember 6-ára, szombat 11 órára tűzte ki Bódi Mária Magdolna boldoggá avatásának időpontját.

Összentsége, XIV. Leó pápa képviseletében S.Em.R. Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek úr avatja boldoggá Isten tiszteletreméltó szolgálóját, Bódi Mária Magdolna szüzet és vértanút. Ez a hír nemcsak a Veszprémi Főegyházmegye, hanem az egész magyar katolikus közösség számára hatalmas ajándék.

Különösen örömteli, hogy a tanév kezdetéhez közel esik az esemény, így már a nyár végén elkezdődhet a szervezés az iskolákban, plébániákon, családokban. A szervezők

az elkövetkező napokban újra felveszik a kapcsolatot minden korábbi együttműködő partnerrel, hogy a szervezés gördülékenyen folytatódhasson. Az elmúlt időszakban is együtt készültünk, imádságban, tanúságtételben és Bódi Mária Magdolna krisztusi példájának tanulmányozásában. Ezt a lelki készüléket most tovább folytatjuk – még nagyobb reménnyel és örömmel. Tudjuk, hogy sok kérdés fogalmazódik meg a hívekben: regisztráció, érkezés, zarándoklatok. Ezekre hamarosan részletes válaszokkal szolgálnak a szervezők. Addig is, örülünk együtt! Készüljünk közösen szívvel-leléssel arra a különleges ünnepre, amikor Egyházunk hivatalosan is boldogként tisztelheti a hitvalló életű vértanút, Bódi Mária Magdolnát!

Isten áldja közös készülődünket!

Forrás: MKPK Sajtószolgálat
Fotó: Merényi Zita

Az asszonyok védelmében

Szűz Máriát és Árpád-házi Szent Erzsébetet ünnepelték Sárospatakon

Ternyák Csaba egri érsek mutatott be szentmisét június 9-én, pünkösdhétfőn a sárospataki bazilikában a Boldogságos Szűz Mária, az Egyház Anyja emléknapi és Árpád-házi Szent Erzsébet szentté avatása 790. évfordulójának ünnepén. Az eseményről Domán Vivien írt beszámolót, melyet szerkesztve közlünk.

A szentmise elején Kissné Murányi Andrea, a sárospataki Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola igazgatója és Farkas Szabolcs, Sárospatak polgármestere köszöntötte a jelenlévőket. A városvezető kiemelte: Sárospatak számára Szent Erzsébet élő hagyomány, lelki örökség, mely átszövi a város lelkiségét. Erzsébet itt született, itt kapta meg azt az örökséget, amely egész életét meghatározta. Királyi származása ellenére az alázat választotta; nem a hatalomban kereste a boldogságot, hanem a szolgálatban – mondta a polgármester, azt kívánva, hogy e jubileumi évforduló lelki megújulás is legyen mindenki számára.

Bereczkei Miklós plébános, címzetes apát, esperes köszöntötte Ternyák Csabát, akit XVI. Benedek pápa 2007. március 15-én nevezett ki egri érsekké, s 18 évvel ezelőtt, június 9-én ünnepelték beiktatását az egri főszékesegyházban. A helyi katolikus iskola diákjai énekekkel köszöntötték a főpásztort. Ternyák Csaba érsek ün-

népélyesen megszentelte a sárospataki bazilika megújult olomablakait, melyek Árpád-házi Szent Erzsébet életét ábrázolják.

Pünkösdhétfő nem a Szentlélek kiadásának, sokkal inkább a mi Szentlélekkel való együttműködésünknek az ünnepe – mondta homíliájában a főpásztor. – Szűz Mária Istennek mondott igenje megváltoztatta az emberiség történelmét, azzal, hogy világra szülte az Üdvözítőt. Máriának a Szentlélekkel való együttműködésére volt szükség ahhoz, hogy Isten elküldje egyszülött Fiát, és helyrehozza mindazt, amit az ember a bűnbeesés által okozott. De Isten nem bosszúálló, nem büntető Isten, hanem az ember üdvösségét akarja. Ezért új lehetőséget kínál nekünk azzal, hogy elküldte közénk egyszülött Fiát, Jézus Krisztust.

Mária igenje fontos része volt Isten üdvösségszerző tervének. Nélküle a megváltás műve nem valósulhatott volna meg. A mai ünnepen az Egy-

ház anyjaként áll előttünk. „A másik asszony Árpád-házi Szent Erzsébet, akinek szülővárosában, itt, Sárospatakon minden pünkösdhétfőn szentté avatására emlékezünk – folytatta szentbeszédét Ternyák Csaba. – Azért jövünk ide, zarándokok, szerte az országból és a határon túlról is, hogy megcsodáljuk, átélmélkedjük, hogy a Szentlélek kegyelme hogyan alakított át egy királylányt a szegények és a betegek szolgálójává.

És ez a Szentlélek ott működik bennünk is, és át akar formálni minket. Ki akarja cserélni a mi lelkünket, a mi szívünket. Új szívet akar adni nekünk, amely Jézus szívének üte-

kiterjesztve Szűz Mária anyai oltalmát. Ferenc pápa 2018-ban bejelentette, hogy pünkösdhétfőt Szűz Mária, az Egyház Anyja emléknapijává teszi. Amikor tehát Jézus a kereszten édesanyjára bízta János apostolt, ezzel nemcsak őt bízta rá, hanem vele együtt az egész Egyházat is – emlékeztetett a főpásztor. – Azáltal, hogy Jézus édesanyját mint az Egyház Anyját tiszteljük, átalakul egész felfogásunk és a nőkről való gondolkodásunk is. Ferenc pápa szerint a világnak szüksége van arra, hogy a nőkre mint anyákra és asszonyokra tekintsen, és hogy így békére leljen. Ezáltal kiszabaduljon az erőszak és a gyűlölet spiráljából, és visszatérjen az emberséges tekintethez és a látó szívhez. Minden társadalomnak be kell fogadnia a nőt és minden asszonyt mint adományt, hogy tisztelje, védelmezze, értékelje azt, jól tudva, hogy aki akár egyetlen nőt is bánt, az meggyalázza az asszonytól született Istent.

„Kérjük az Egyház Anyjának, a Boldogságos Szűz Máriának közbenjárását, hogy Magyarország csillaga, Árpád-házi Szent Erzsébet példája nyomán mi is mindig hűségesek maradjunk szent Fiához, Jézus Krisztushoz” – zárta homíliáját Ternyák Csaba érsek. Az ünnepi szentmisét körmenettel zárták, Szent Erzsébet ereklyéjével.

Forrás: Egri Főegyházmegye
Fotó: Szent István Televízió

Legyünk elérhetőek, nyitottak!

Papszentelést ünnepeltek Szombathelyen

A nagycsütörtöki diakónus-szentelés után júniusban újabb szentelési ünnepre gyűltek össze a hívek a szombathelyi székes-egyházban. Demeter István diakónust családtagok, barátok és hívek jelenlétében június 14-én áldozópappá szentelte Székely János megyéspüspök.

Szentbeszédében a főpásztor Jeremiás próféta nyomán kiemelte: papi életünkben nem a magunk nagy erejére építünk, hanem a kegyelemre. Jeremiásnak azt mondja az Ur: „Ne félj, mert én veled vagyok! Erős ércfallá teszek.”

A szentleckére utalva Székely János hangsúlyozta: Fülöp apostolhoz hasonlóan keljünk útra a ránk bízottak felé, s legyünk nyitottak, megszólíthatóak és elérhetőek, mert csak így tudnak végbemenni a megtérések! Az evangéliumhoz kapcsolódva leszögezte: kereszt nélkül nincs papi élet. Ne ijedj meg, ha kereszt jön az életedben! Jézust

követed, aki hordozta a keresztyét, enélkül nincs termékenység – mondta. A főpásztor köszöntötte az idei évben jubiláló atyákat, valamint a szentelendő rokonait. Demeter Istvánnak azt kívánta: legyél lángoló szívű, igazi, odaadott életű, Jézus Szíve szerinti pap, akiben öröme telik Istennek és népének.

A szentmise végén a megyéspüspök az újonnan szentelt Demeter Istvánnal és a jubiláns Horváth Józseffel Szent Márton oltáránál imádkozott. A szertartás végén Demeter István újmiséis áldásban részesítette a megjelenteket.

Forrás és fotó: Szombathelyi Egyházmegye

Katolikus Karitás

Gyermekkereszteket, kórházi felszereléseket is vittek Kárpátaljára

A Katolikus Karitás – Caritas Hungarica június 6-án öt teherautónyi adományt – gyermekkereszteket, orvosi eszközöket és alapvető élelmiszereket – szállított Kárpátaljára. Az adományokat partnereikkel közösen olyan egészségügyi és szociális létesítményekhez juttatják el, amelyek az elhúzó háború következtében jelentős nehézségekkel szembesülnek.

A nemzetközi összefogás keretében megvalósult adománykörütn a Katolikus Karitás Klaus Höhn németországi jószolgálati nagykövét és szervezete, a Szent Erzsébet Egyesület (Der Verein Humanitäre Ungarnhilfe Heilige Elisabeth), valamint a svéd és amerikai Lions Clubok támogatásával segített. A szállítmány nagy részét a munkácsi Szent Márton Karitás segítségével juttatta el a régió egészségügyi és szociális intézményeihez. A gyermekkereszteket a svéd Lions Clubok biztosították, míg Klaus Höhn több raklapnyi kórházi ágyneműt, matracot és párnát szállított a térségbe. A Katolikus Karitás a logisztikai háttér megteremtése mellett tartós élelmiszerekkel és orvosi eszközökkel egészítette ki az adományt.

Zagyva Richárd, a Katolikus Karitás országos igazgatója örömet fejezte ki, hogy a Lions Clubok tagjai is személyesen tapasztalhatták meg, hogy a támogatásokat mindig oda viszik, ahol a legnagyobb szükség van rájuk. A mostani szállítmányban gyermekkeresztek, betegemelő berendezések, matracok, párnák, ágyneműk, maszkok, műtős kabátok, WC-papír és szalvéta is található, ezekkel az eszközökkel kiegészítő módon segítik a kórházban dolgozó szakemberek odaadó munkáját. A karitás folyamatosan segíti a kárpátaljaiakat: orvosmisiójük 8 éves működése alatt hat településen több mint 15 ezer prevenció egészségügyi szűrést végzett. A misszióval együttműködve pszichoszociális projektet is indítottak, amelynek keretében helyi szakembereket speciális képzésben részesítenek, hogy hatékonyan tudják segíteni a háborús környezetben élő lakosság és a frontról hazatérő katonák lelki ellenállóképességének fejlesztését.

Volodimir Béres, a Munkácsi Megyei Gyermekorvosi Kórház megbízott igazgatója az orvosi csapat és a beteg gyermekek nevében köszönetét fejezte ki a támogatásért a Katolikus Karitásnak, a Lions Cluboknak és Klaus Höhn egyesületének az összefogásért. Jó egészséget és mihamarabbi békét kívánt mindenkinek. Rendik András, a svéd Lions Clubok vezetője hangsúlyozta, hogy szervezetük főként az adományok összegyűjtésében vesz részt, míg a karitás végzi azok szakszerű célba juttatását és biztosítja az információs háttérrel. Eddigi pozitív tapasztalataik alapján a coloradói Lions Clubok vezetője, Lisa Schlotterhausen is bekapcsolódott a körútba, hogy felmérje a helyi szükségleteket, és megvizsgálja a további együttműködés lehetőségét. A svéd

Lions Clubok eddig több mint száz kamionnyi, mintegy 13 millió euró összértékű segélyszállítmányt juttattak el Ukrajnába.

A többnapos adománykörütn során a delegáció számos intézményt felkeres, többek között a ráti Szent Mihály Gyermekotthont, a nagyszülősi, rahói és huszti járási kórházakat, valamint a Kőrösmezői Szociális Gondozóközpontot. A Katolikus Karitás továbbra is folyamatosan támogatja mindazokat, akiknek életét a háború felforgatta. Segítsen Ön is!

Az 1356-os adományvonal hívása mellett (hívásonként 500 Ft) lehetőség van online adományozásra a Katolikus Karitás honlapján keresztül. A szervezet központi bankszámlájára (Raiffeisen Bank 12011148-00124534-00100008) is örömmel fogadják a beérkező pénzádományokat. Köszönjük!

Forrás és fotó: Katolikus Karitás – Caritas Hungarica

Együtt avatják szentté Carlo Acutist és Pier Giorgio Frassatit

XIV. Leó pápa június 13-án jóváhagyta kilenc boldog kanonizálását, és kijelölte a szenttéavatási szertartások időpontját.

A konzisztóriumon a Szentatya bejelentette, hogy Boldog Pier Giorgio Frassatit és Boldog Carlo Acutist szeptember 7-én együtt avatják szentté. Mindkét szentté avatást nagy várakozás övezi a hívek részéről; az egyik fiatal boldog, Pier Giorgio Frassati a 20. század elején élt, a másik, Carlo Acutis az első 21. századi szent lesz. A 2024. november 20-ai általános kihallgatáson Ferenc pápa maga jelentette be mindkettejük szentté avatását, amit hatalmas tapsvihár követett a Szent Péter téren.

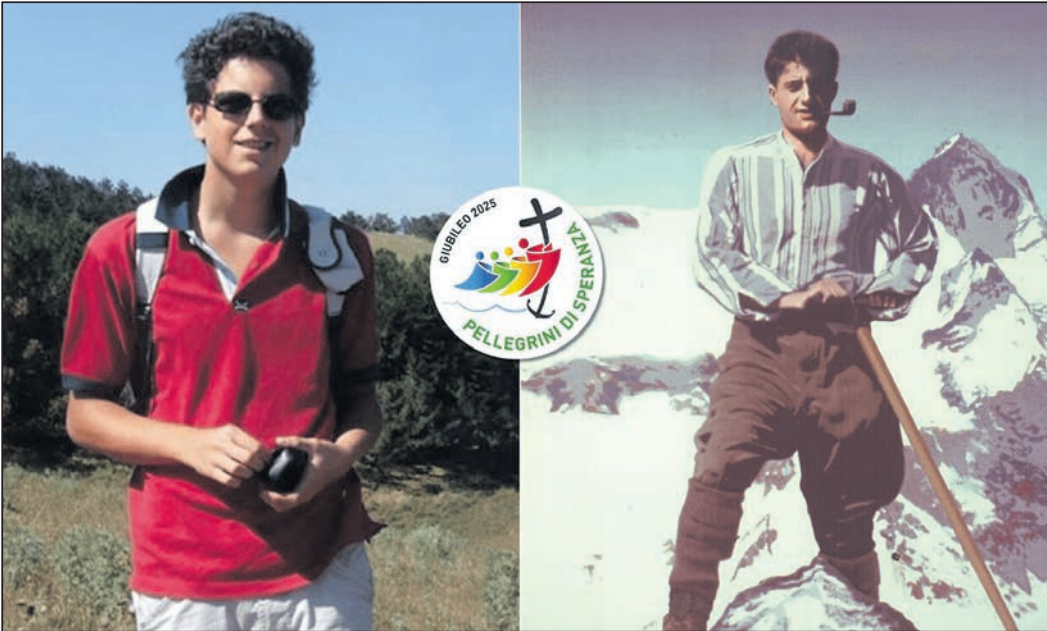
A 2020. október 10-én Assisiben boldoggá avatott Carlo Acutis szenttéavatási szertartását idén április 27-ére, húsvét második vasárnapjára tervezték, a tizenévesek jubileuma idejére, Frassati kanonizálását pedig augusztus 3-ára, a római fiatalok egyhetes jubileumának csúcspontjára. Az előbbi szertartás elhalasztását már Ferenc pápa halálának napján, április 21-én bejelentette a Vatikán, és általános volt a feltételezés, hogy Frassati szentté avatása is későbbre kerül. A szentté avatásuk körüli kétségeket június 13-án eloszlatta Leó pápa bejelentése. A Szentatya úgy döntött, egyazon napon emeli a szentek közé a két fiatalembert, akik különböző korban és eltérő életet éltek, ám

egyesíti őket Krisztus iránti szeretetük és az a képességük, hogy ezt a szeretetet megosszák másokkal, mindazokkal, akiknek valamilyen módon megérintik az életét.

A június 13-ai konzisztórium alkalmával döntés született további boldogok kanonizálásáról, amire október 19-én kerül sor. Köztük van Malojan Boldog Ignác (Ignatius Shoukallah Maloyan) örmény katolikus érsek, aki 1915-ben, az örmény genocídium idején vértanúhalált szenvedett, illetve Peter To Rot világi hitoktató, vértanú, akit 1945-ben gyilkoltak meg, amiért a japán hatóságok tiltása ellenére folytatta apostoli tevékenységét. Boldog Peter To Rot lesz Pápua Új-Guinea első szentje.

Három szerzetesnővért is szentté avatnak idén októberben: Vincenza Maria Polonit, a Veronai Irgalmasnővérek alapítóját; a venezuelai Maria del Monte Carmelo Rendilest, a Jézus Szolgáloi Kongregáció alapítóját; valamint Maria Troncattit, a Mária, Keresztények Segítsége Leányai rend tagját. Ezenkívül még két világi hívó kerül a szentek sorába: Bartolo Longo, a pompeji Mária-kegyhely alapítója és José Gregorio Hernández Cisneros venezuelai orvos, a szegények gyógyítója.

Fordította: Verestói Nárcisz
Forrás: Vatican News
angol nyelvű szerkesztősége
Fotó: Vatican News

A főparancs a tarisznyában

Négyszáz diák vett részt a ballagók miséjén Kalocsán

A Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye fenntartásában működő katolikus általános iskolák ballagóinak hálaadó szentmiséjét ünnepelték Kalocsán június 6-án a Nagyboldogasszony-főszékesegyházban. A közel négyszáz ballagó diáknak Bábel Balázs érsek vezette a szertartást.

A főpásztor szentbeszédében kiemelte, hogy kegyelmi esztendőt élünk. A ballagók azért, mert tanulmányaik első nagy lezárásához értek, az egész Egyház pedig azért, mert jubileumi szentévet tartunk. Az év mottója, hogy a remény zárandokai vagyunk. Nem egy helyben állunk, hanem létünk zárandoklat, melyet nem céltalanul járunk, hanem Jézus tanítása szerint haladunk a cél felé. A diákok ugyanígy reménnyel indulnak el a felsőbb tanulmányok felé.

Reményik Sándor írta le egyik versében, hogy mindig búcsúzunk. Reggel az éjjeltől, délután a déltől, ha beszélünk, a csendtől. Mindig búcsúzunk, és ezzel együtt mindig kezdünk is. A változások idejében élünk, melyben néhány év alatt bámula-

Nem maradunk olyanak, amilyenek voltunk, kicsit változunk.

A főpásztor búcsúzóul lelki tarisznyát ajánlódokozott a ballagóknak. Ebbe a tarisznyába a főparancsot „tette”. Szeressük Istent és szeressük az embereket! Erről nem szabad megfeledkezni. A szeretet parancsának megéléséről lehet megismerni Krisztus tanítványait – fűzte hozzá. Az érsek elmesélte, hogy hamarosan a hatvanadik általános iskolai osztálytalálkozóján vesz majd részt. Az osztályban sokan már nem is élnek, de a találkozón mindig kiemelik azokat, akik jók

tos fejlődés történik és minden változik. Mégis van, ami nem változik. Az emberi természet kevésbé. Amire hajlamosak vagyunk, az időről időre visszatér. Előbb változtatja meg a folyó a medrét, mint az ember a természetét – mondja az ősi kínai mondás. És mégis van változás.

voltak. A jóság ugyanis megmarad. Jézus ezt köti lelkünk, és Szent Pál ezt énekelte meg a szeretethimnuszban, hiszen minden elmúlik, de a szeretet és annak műve örök.

Forrás: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye
Fotó: Koprivancz Kristóf

A test és a lélek egészségéért

Megáldották a jánoshalmi katolikus óvoda és iskola tornacsarnokát

Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek június 5-én ünnepség keretében áldotta meg a jánoshalmi Szent Anna Katolikus Óvoda és Általános Iskola újonnan elkészült tornacsarnokát az intézmény pedagógusai és diákjai jelenlétében.

A nap különleges jelentőséggel bírt a közösség számára, hisz egy olyan létesítmény került hivatalosan is használatba, amely a jövő generációinak fejlődését, sportolását, nevelését szolgálja. Az ide járók napról napra láthatták, amint lépésről lépésre szépül, épül, fejlődik az iskola: tornacsarnok, természettudományi szaktanterem, nyelvi labor és a könyvtár hozzáépítésén túl felújították a folyosók burkolatát, a mosdókat, valamint a teljes internet-hálózatot is, és a biztonság érdekében tűzjelző rendszer kialakítására is sor került, sőt a tantermek padlózata is megújult.

Az átadóünnepségen Bábel Balázs érsek három fő gondolatot emelt ki a

nő a nemzeti színű szalag átvágásával nyitotta meg az iskola új tornacsarnokát, a felújított és az új épületrészeket.

Az intézmény fennállása óta diákok nemzedékei imádkoztak azért, hogy ez az álom valóra váljon, hogy legyen egy olyan hely, ahol a test és a lélek egyaránt épülhet, méltó módon szolgálva a közösséget. A jó dolgokra mindig várni kell, de a lényeg, hogy nem vártak hiába. Sőt, ennél sokkal többet kaptak, nemcsak az új tan-

diákok számára. Az új tornacsarnok „szolgálja a test és lélek egészségét!”, hisz ép testben ép lélek – emelte ki, majd a csapatösszetartást hangsúlyozta, hisz itt egymással és egymásért kell sportolni. Végül az érsek így fogalmazott: „A jelenléttel tanúságot is tesznek tanulóink arról, hogy milyennek kell lennie egy mai fiatalnak. Fontos a test és lélek egysége. Ez akkor tud kibontakozni, ha szeretjük egymást.” Ezt követően Bábel Balázs érsek, Vörös Márta főmérnök asszony és Kaszás Eszter főigazgató-

termeket, hanem azt is, hogy itt végre az iskola falain belül is van egy olyan hely, ahol együtt lehetnek. Ezzel a monumentális beruházással a fenntartó megalapozta az iskola jövőjét.

Az iskola zenekara Mészáros Gábor vezetésével egy saját szerzeménnyel köszönte meg az önzetlen gondoskodást. A közös, intézményi szintű tornát és táncbemutatót követően tanár-diák focimeccsel zárták a rendezvényt.

Forrás és fotó: Szent Anna Katolikus Óvoda és Általános Iskola, Jánoshalma

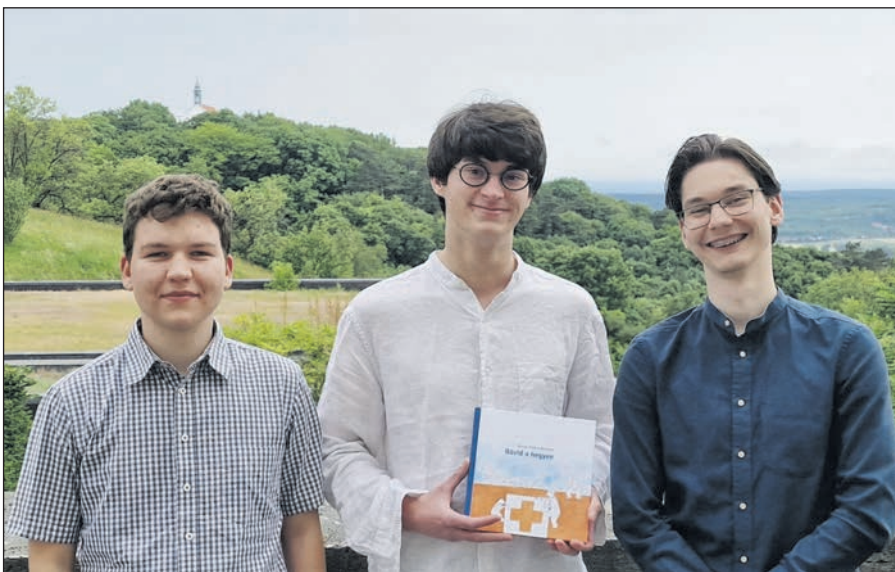
Dávid a hegyen

Mesekönyvet írt a Pannonhalmi Bencés Gimnázium diákja

A Dávid a hegyen című mesekönyvben Barcza Ambrus Bertalan, a Pannonhalmi Bencés Gimnázium végzős diákja egy kitalált zsidó fiú történetén keresztül mutatja be a pannonhalmi bencés szerzetesközösség vészkorszakban végzett embermentő szolgálatát. A kötet zsidó helytörténeti versenyre készült, de a Bencés Kiadó felkarolta.

A valós, megtörtént eseményeket fiktív elemekkel kiegészítve – helyenként saját diákélményeiből is merítve – szőtt mesét Barcza Ambrus arról az időszakról, amikor a Pannonhalmi Főapátság 1944-ben vöröskeresztes oltalom alá került. A falak között több ezer menekült, köztük számos zsidó gyermek és családjuk lelt menedékre.

Az elbeszélés szerint a 13 éves zsidó fiú, Dávid öccsével és szüleivel együtt érkezik az apátságba a nyilas terror elől menekülve. Bár a történetben ők fiktív szereplők, de megtestesítik mindazokat a zsidó családokat, amelyek 1944 októberétől 1945 áprilisáig a Pannonhalmi Főapátság falai között leltek menedékre. A legnagyobb titokban bújtatta őket az akkori főapát, Kelemen Krizosztom, aki a mesében is megjelenik.

Barcza Ambrus a történetben felidézi Grósz György személyét, aki csodával határos módon menekült el a halálmenetből. Beleszötte meséjébe azokat a momentumokat is, amikor az orosz és német katonák razzijára alkalmával a toronyban, vagy épp a festményekkel eltakart ajtók mögé rejtették a zsidóságuk miatt üldözötteket és a leventéket, akiket Németországba akartak elhurcolni.

Bár a könyvben végig érezhető a feszültség, hogy valami rendkívüli és

ijesztő helyzetet él át a főhős, mégis egyfajta kalandként írja le Dávid napjait Ambrus. Úgy, hogy azt az olvasóközönség, azaz a gyerekek is megérthessék. Mint mondta, saját gimnáziumi élményeit is beépítette a történetbe. Éjszakánként ugyanis előfordult, hogy felfedező körútra indultak diáktársaival az apátságban, ahogy a mesében Dávid és barátja is.

Ambrus a könyvet, amelyhez saját maga alkotta meg az illusztrációkat is, eredetileg a 2024-ben első ízben

meghirdetett zsidó helytörténeti versenyre, a Jewish Győrre készítette el két osztálytársával, Schrödl Farkassal és Vida Vil-mossal. A megmérettetés egyik feladata ugyanis egy művészeti alkotás létrehozása volt. Ambrus anyukája javasolta, hogy írjanak könyvet. Míg ő a történetért és a képekért felelt, a csapatársai voltak azok, akik kötetbe rendezték és szerkesztették az anyagot.

„Egy idő után volt egy ilyen összekacsintás a fiúkkal, hogy talán a főapátság Bencés Kiadóját is érdekelheti” – mesélte Ambrus. Osztálybencésük, Hardi Titusz és a gimnázium igazgatója, Juhász-Laczik Albin is biztatta őket, így megkeresték a kiadóért felelős Dejcsecs Konrádot. Kiderült, nyitott ajtókat döngöttek. A szerzetes addigra már hallott a könyvről, és felkarolta a kezdeményezést. Néhány hónap múlva pedig személyesen adta át Ambrusnak az elkészült könyvet.

Barcza Ambrus számára nem idegen az írás és a rajzolás. Négy évig járt stílusgyakorlat szakkörre Komalovics Zoltánhoz, Csordás Zoltánhoz pedig rajzra. Mint mondta, ez utóbbin a covidjárvány alatt gyakorlatilag csak

ő vett részt. Épp nyolcadikos volt, és a felsőbb évfolyamosokat mind hazaküldték. Ekkor szoros mentori kapcsolata alakult ki Csordás Zoltán tanár úrral, aki a könyv születését is végigkísérte. A kötet illusztrációit mindig átküldte neki véleményezésre. A szöveg véglegesítésében pedig Vili édesanyja, aki szerkesztő és tipográfus, valamint történelemtanára, Csértán Judit segítette. A tanárnő készítette fel a csapatot a Jewish Győr versenyre is. Mindegyiküknek rendkívül hálás.

„Nagyon sokat köszönhetek Pannonhalmának. A közösség miatt szerettem itt a legjobban” – mondta a most érettségiző diák, majd hozzátette: „Egyszerűen beszippantott a hely atmoszférája. Szerettem, hogy itt vannak velünk és körülöttünk a szerzetesek, hogy ismerhetem őket, és hálás vagyok azért is, hogy több tanárral mentori kapcsolatom alakult ki, ahogy diáktársaimnak is.” Ambrus a továbbtanulást tekintve a társadalomtudományok felé kacsintgat, és urbanisztikát szeretne tanulni, de azt sem tartja kizártnak, hogy a jövőben újabb pannonhalmi történet megírására adja a fejét. A Dávid a hegyen című mesekönyv megvásárolható a főapátság webshopjában.

Forrás és fotó: Pannonhalmi Területi Főapátság

Isten idejében

Ezüstmiséjét ünnepli Fábry Kornél püspök

(Folytatás az 1. oldalról)

– **Hogyan lehet ennyi feladat mellett megőrizni a lelkipásztori jelenlétet?**

– Igyekszem mindig „megérkezni a jelenbe”. Szoktam mondani, hogy olyan vagyok, mint a kínai tányérpörgető: mindig azt a tányért pörgetem meg, amelyik éppen le akar esni. A nagy eseményeket, mint az Országos Lelkipásztori-Teológiai Napok vagy a Forráspont, jócskán előre kell szervezni. Már a 2026-os, 2027-es év is telik a naptáramban. A mindennapi imában, szentsegítmadásban keresem az irányokat, készülök előadásokra.

– **A tervezés, szervezés nem veszi el az energiát és az időt magától a kapcsolattól, a tartalomtól?**

– Nem, mert minden párhuzamosan zajlik. Támaszkodom a munkatársaimra, akik segítenek a logisztikai oldal megszervezésében. Nagy eseményeknél a legfontosabb a tartalom. Ez imatéma. Sok esetben szentsegítmadás alatt jönnek a legjobb ötletek. Ma minden lelkipásztor megtapasztalja, hogy nagyon gyors váltásokra van szükség. Érkezik egy rászoruló, utána keresztlői megbeszélésen fogadunk egy családot, aztán temetni megyünk, és jön a hittanóra. Állandóan alkalmazkodó, empatikus hozzáállásra van szükség. Azt hiszem, ebben is sokat edzett, formált az elmúlt huszonöt év.

– **Mit mondana a szemináriumban tanuló vagy oda készülő fiataloknak? Mi a leg-személyesebb tapasztalata a papi életéről?**

– Az, hogy papnak lenni a legnagyobb ajándék. Feloldozhatjuk az embereket a bűneik alól, és szavunk által valóságosan jelenvalóvá lesz Krisz-

tus az Eucharishtiában. Ebben a szentségben életet adunk, hiszen Jézus maga mondta: aki eszi az én testemet, annak örök élete van. A pap életet ad – örök életet. Ez a legnagyobb küldetés, amit ember kaphat itt a földön. Papként a legnagyobb ajándékot kaptuk, és mi is a legnagyobb ajándékot adjuk. Aki életet akar adni, annak a papság lehet az egyik leghatékonyabb útja.

– **Mi az, amivel fel kell vereznie magát egy papnövénydeknek?**

– Egy kedves pap barátom három oldalban sorolta fel, mit kellene tanítani a szemináriumban a kispapoknak. Én azt mondom, a legfontosabb az élő kapcsolat Jézussal és nyitott szív az emberek felé. Ha ez a kettő megvan, akkor működni fog minden.

– **Gyakran megfordul nem egyházi közegben is. Hogyan tud papként jelen lenni ezekben a helyzetekben?**

– Egy teniszverseny-sorozat utáni díszvacsorán arra kért a szervező, hogy mondjak áldást, vezessen imádságot. Profán közegben ez nem megszokott, de erre is van igény az emberekben. Örültek,

hogy megáldom őket. Szeretek ilyen helyzetekben is pap lenni. Jó érzés látni az arcokon a meglepődést, amikor például szörfösként, teniszezőként, síelőként ismernek, nem tudják, hogy pap vagyok, és aztán kiderül. Ilyenkor csodálkoznak, és azt mondják: ahhoz képest egész normális...

Amikor Rómában tanultam, vittem a szörfömet is. Nem azért, mert a dolgozatomban egyik témája Jézus vízen járása volt... Egész héten ülök: könyvtár, órák, számítógép. Ezután jó kiemenni a természetbe. Fontos a megelőzés, segít elkerülni a kiégést. A szörfhöz szükség van ügyességre, erőre, egyensúlyérzékre, ismerni kell a természeti elemeket és a határait. A szörfklubban is rákérdeztek, amúgy mivel foglalkozom. Meg is kértek, hogy tartsak ezüstlakodalmat. Van egy tarokkos csapat, hetente játszanak, én is megyek, ha tehetem. Ott az egyik társunk feleségének a temetésére kértek meg. Örültem, hogy ebben a helyzetben is mellettük állhatok. A lelkek üdvébe a legfontosabb.

– **Egy papi jubileum nemcsak az ünnep ideje, hanem a viselkedésének is. Hogyan értékeli ezt a két és fél évtizedet?**

– Annyira gyorsan eltelt ez a huszonöt év, és olyan változatos volt! Mindig adódott új feladat, új közeg. Ötször helyeztek át, átlagosan öt évet töltöttem egy helyen. A leghosszabban – nyolc éven át – Kaposfüreden szolgáltam, valamint most Budapesten, ahová 2016 őszén kerültem, de az azóta eltelt kilenc évben más-más feladatkörökben dolgoztam. Ezek közül meghatározó volt az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) főtitkári szolgálata, amit hat éven át láttam el.

– **Volt-e olyan pillanat, amikor újra igent kellett mondania a papi hivatására?**

– Sohasem volt kétség bennem a hivatásomat illetően. Azzal a bizonyossággal kezdtem el a szemináriumot, hogy pap szeretnék lenni. Jézus hívott meg, és ez a hívás mindmáig érvényes. Jézus mindenütt ott van, mellette elköteleződni a legjobb döntés. Ő tudja, mire számíthat tőlem. Én pedig igyekszem, hogy ne okozzak csalódást neki.

– **Erőforrásként említette az imádságot, a sportot, a természetet. Hogyan építi fel egy-egy napját, hogy mindenre jusson idő?**

– A sok találkozó, megbeszélés és az e-mailekre szánt idő mellett beírom a naptáramba a teniszt vagy éppen a tarokkozást is. Versey Beátának a kiégésről szóló könyvét nem volt időm elolvasni, de kaptam tőle egy listát a kiégés jeleiről és a megelőzésről. Örömmel láttam, hogy én ötvenkét évesen sem mutatom a kiégés tüneteit. Szabadnapom nincs, de szabad óráim vannak. Az életemnek része mindaz, ami a megelőzéshez szükséges: a pihenés, a mozgás, a sport, olykor néhány nap szabadság. Fontosak a barátságok is, azok a kapcsolatok, amelyekben minden titulus nélkül egyszer-

rűen csak Kornél vagyok, egy közülük. Ez nagyon jó. Kell a kikapcsolódás, a nevetés, a játék is. És a művészet, ami nálam leginkább a zenélés...

– **Ennyi elfoglaltság mellett nem nehéz a kötődés? Nem fenyegeti a magány?**

– Ellenkezőleg, örülök a magányos perceknek, mert az egyedül töltött idő: Isten ideje. Amúgy nagycsaládban születtem, öten vagyunk testvérek. Tizennégy unokaöcsém, unokahúgom van és huszonöt unokatestvérem. Van hová, kikhez kötődnöm. Sokat ad az Emmánuel Közösség is, emberileg és lelkeségben egyaránt. A heti találkozónak része a dicsoztás, a megosztás, elmondjuk egymásnak, hogy kivel mit tett a Jóisten. Havonta van egy lelkinap, arra is igyekszem elmenni. Előre beírom a naptáramba, bár előfordul, hogy az élet felülírja a terveimet, és nem tudok ott lenni.

– **Volt olyan helyzet, amikor Isten más irányba vezette, mint amit Ön elképzelt?**

– Amikor a plébánosi, egyetemi oktatói, gimnáziumi hitoktatói szolgálatból váltani kellett a NEK-főtitkári feladatokra, az derült égből villámcsapásként ért. Azt gondolom, az ilyen helyzetekben, amikor valami teljesen új kihívás elé állítják az embert, nem ártana segíteni a papoknak. Egy paptárs, egy lelkipásztor támogatása, vagy akár a coaching, a szupervízió is szükséges lenne a váltás megkönnyítésére. A főtitkárság egészen új feladat volt számomra. Élveztem, a nehézségek ellenére is. Ilyenek mindenütt jelentkezhetnek, például bizalmi dolgok, illetékességi határok kérdése vagy bármi egyéb. Sokat segítenek az alázatban való növekedésben... Ezzel együtt, ha valamivel megbíznak, azt igyekszem a legjobb tudásom szerint ellátni.

– **Milyen szentírási mondat, imádság „nőtt össze” leginkább az életével az elmúlt huszonöt évben?**

– A papi jelmondatom: „Legyetek tehát irgalmasok!” Azután nagyon szeretem Pál apostolnak azt a gondolatát, hogy hagyom „ami mögöttem van, és nekifeszülök annak, ami előttem van”. Nem szabad beleragadni a múltba. Követünk el hibákat, mindannyian. De ahogy egy amerikai püspöktől hallottam: Minden szentnek van múltja, és minden bűnösnek van jövője. Nekem ez segít. Ezenkívül életemben lett Pál apostol felszólítása: „Adjatok hálát mindenkor mindenért!” A hálás lelkület a boldog élet titka. Sok minden a hozzáállásomon múlik.

– **Ha most, huszonöt év után Isten újra megkérdezné: „Kornél, szeretsz engem?”, mit válaszolna?**

– Péterrel válaszolnék: „Uram, tudod, hogy szeretlek.” Nyilván amennyire tőlem telik. Őt akarom az életem középpontjává tenni.

– **Milyen lelkülettel néz a jövőbe?**

– Bizalommal és reménnyel. Eddig még nem lankadt a lendületem. Püspöki életem lassan két éve tart már, de még mindig olyan érzésem van, hogy a „mézeshetek” zajlanak. Mindig adódik megoldandó feladat, kihívás, ami visz előre, és ez így jó. Köszönettel tartozom sokaknak, akik szeretetükkel, imáikkal támogatnak. Azt szoktam mondani, jó befektetés imádkozni értem, mert azt kértem a Jóisténtől, hogy aki értem vagy a papokért imádkozik, az a sokszorosát kapja vissza. Ezúton is köszönöm mindenkinek!

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Isten a szeretet nyelvén tanít bennünket

Pedagógusnap Zalakaroson

A Kaposvári Egyházmegye oktatási intézményeiben dolgozó pedagógusokat köszöntötték a zalakarosi Karos Korzó Rendezvényközpontban június 6-án.

Az ünnepi alkalmon a tabi Szent Gellért Római Katolikus Általános Iskola és Óvoda zalaszabari tagintézménye, a Sík Sándor Római Katolikus Általános Iskola tanulói és pedagógusai adtak műsort, majd Varga László megyéspüspök elismerésben részesített több óvodai és iskolai dolgozót.

„A pedagógusnap mindig különleges számunkra. A hála, az elismerés, a köszönet napja – köszöntötte a megjelenteket Nagy-Kálsecz Mariann, a tabi Szent Gellért Római Katolikus Iskola és Óvoda főigazgatója. – Intézményeinkben a tanítás, oktatás, nevelés nem csupán

az ismeretek átadását jelenti, hanem a keresztény szellemiség közvetítését is. Azt, hogy minden gyermek Isten ajándéka, s hogy minden tanítási pillanatban ott rejlik a nevelés csodája.”

Csató Lászlóné, a zalaszabari Sík Sándor-iskola vezetője is köszönetet mondott a pedagógusoknak és a gyermekeknek a színvonalas műsorért.

Varga László megyéspüspök kifejezte háláját a pedagógusok egész éves munkájáért, áldozataikért és szeretetükért, majd a remény szentévéhez kapcsolódóan, Ferenc pápa nyomán, Isten pedagógiai módszereiről beszélt: a közelségről, az irgalomról, a gyengédségről és a misszióról.

Mint mondta: Egy ember-telen korban felértékelődik az emberség. Igazi emberek-ké kell válnunk, s ebben kell segítenünk a gyermekeket is. Ez minden tananyagnál fontosabb. Isten pedagógiája, hogy találkozni akar, kapcsolatban akar lenni az emberekkel, közel akar kerülni hozzájuk.

A püspök arról is beszélt, hogy a remény az a hajtóerő,

ami a nehézségek, a kudarcok ellenére is megtartja a pedagógust mindennapi elkötelezettségében, s arra indítja, hogy felismerje, kimondja és erősítse a jót, az értéket és a tudást

a gyermekekben. „Az erőszak világában élünk, miközben a békéről beszélünk. Az iskolában ti vagytok azok, akik lerakhatják egy igazságosabb és testvériesebb világ alapjait”

– mondta Varga László, majd beszéde után átadta a püspöki elismerő okleveleket.

Forrás: Kaposvári Egyházmegye
Fotó: Kling Márk

KÖNYV

ELADÓSORBA került könyveit reális áron, készpénzért megvásárolom. T. 06/30-305-8523

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrássy út 16. T.: 06/1-266-

1454. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra.

ÜDÜLÉS

NYARALÁSI LEHETŐSÉG Balatonfüreden, strandok közelében, kedvező áron. T.: 06/20-241-3585

TÁRSKERESŐ

DIPLOMÁS férfi társat keres 65 éves körül. T.:+36/30-628-9657

SZOLGÁLTATÁS

ÓLÓMŰVEG ABLAKOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet. T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő viraszítás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltárszentség előtt. 22 óraker szentmise. Cím: Budapest XII., Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75–77.) szent-ségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 óraker kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imalá dába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imaviraszítást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 óraker mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédék a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba utca 5.). A 18 óraker kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 óraker a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest V., Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Szentmisét mutatnak be Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba u. 5.) a következő napokon: 2025. július 7., hétfő, augusztus 6., szerda, szeptember 6., szombat, október 6., hétfő, november 6., csütörtök, december 6., szombat. A szentmisék 7 óraker kezdődnek.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Móricz Zsigmond út 141.): június 26-án 18 órától június 29-én 13 óráig Gál Péter atya lelkigyakorlata: „Jézus megszabadít köteleinktől”. Július 15-én 16 órától július 18-án 13 óráig Máriás Papi Mozgalom lelkigyakorlat. Hívőket is várunk! Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

„Soha ki nem alvó tűz” címmel tart Varga László kaposvári megyéspüspök lelkigyakorlatot az imáról papoknak, diakónusoknak 2025. június 30., hétfő és 2025. július 2., szerda között, a Porta Pacis Lelkigyakorlatos Házban (7478 Bárdudvarnok, Kaposszentbenedek ltp. 79.). Regisztrációs határidő: 2025. június 19., csütörtök. A regisztrációs lapot a laciatyalelkigyakorlat@gmail.com e-mail címre kéri k kitöltve visszaküldeni! A regisztrációs levél tárgyába kéri a jelentkező nevét beírni. Részletes program és bővebb információ: <https://kaposvar.egyhazmegye.hu>

Lelkigyakorlatos tábor t szerveznek 15 és 25 év közötti lányoknak a Boldogasszony Iskolánővérek „Jöjjetek velem... és pihenjete k meg...” (Mk 6,30) mottóval augusztus 11. és 14. között Makón, a Boldogasszony Forrása Lelkigyakorlatos és Szálláshelyen. A családias hangulatú lelkigyakorlatos táborba 15–25 éves lányok jelentkezését várják, maximum 12–20 főet. A jelentkezőktől függően két korosztályi csoportra bontva tartják meg számukra a programot. Amire biztosan lehet számítani: egyszerű körülmények, kollégiumi szállás, természet, gyalogos zarándoklat, beszélgetés, imádság, táncmeditáció, játék, közösség, elcsendesedés. Jelentkezési határidő: június 20. Kapcsolat: Fidelis nővér fidelisnover@gmail.com

RÓZSAFÜZÉR-IMÁDSÁG

TÉRden álló férfiak rózsafüzér-imádsága lesz Budapesten, a Szent István-bazilika előtti téren. Időpontok: július 5., augusztus 2.,

ZARÁNDOKLAT MEDJUGORJÉBA
AZ ELSŐ JELENÉS ÉVFORDULÓJÁN
június 23-27. | 5 nap | 149.900 Ft/fő

GÖRÖGKATOLIKUS ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
június 26 - július 3. | 8 nap | 469.900 Ft/fő

FATIMAI ZARÁNDOKLAT
július 16-21. | 6 nap | 429.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN
augusztus 18-24. | 7 nap | 339.900 Ft/fő

NAGY ZARÁNDOKLAT
LA SALETTE, LOURDES, SANTIAGO, FATIMA
aug. 29 - szept. 7. | 10 nap | 649.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT REPÜLŐVEL
szeptember 23-27. | 5 nap | 369.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
(REPÜLŐVEL - BÉCSI INDULÁS)
október 13-17. | 5 nap | 349.900 Ft/fő

MÁRIARADNAI BÚCSÚ
DÉL-ERDÉLYI BARANGOLÁSSAL
október 6-8. | 3 nap | 99.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA
október 17-21. | 5 nap | 179.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050
www.viasacra.hu

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla • Lapszerkesztő-helyettes: Körössy László

Szerkesztőség: Agónás Szonja, Bodnár Dániel, Fábian Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Náduvvari Dorottya, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet

Olvasószerkesztő: Kodítek Bernadett

Korrektor: Szántó István • Tördelés: Kuzma Angéla

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.

Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933

www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Kiadja a Magyar Kurír

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • Ügyvezető: Tolonics Gergely

ISSN 0133-1205

KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.

LAPZARTA: 2025. június 16.

URNÁS TEMETKEZÉSI LEHETŐSÉG
NYÍLT A NEMZETI KEGYHELYEN

Megnyílt Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhely újonnan elkészült, kivételes természeti környezetben található urnatemetője.

A Bazilikával szemkötti hegyoldal Kálvária kápolnájában 456 férőhely létesült. A helyet 10 évre lehet megváltani saját részre vagy családtagok számára.

A temetési ügyintézés helye: 3078 Bányaterenye, Vasút út 12.

Ügyvezető: Orbán László

Nyitvatartás: hétfőtől péntekig 8 órától 16 óráig

Tel.: +36 32 350 792, +36 30 911 1634

TÍZEVES A MAGYAR KURÍR FOTÓÁGAZATA

SZENT PILLANTÁSSAL
CÍMMEL NYÍLT TÁRLAT

MERÉNYI ZITA és LAMBERT ATTILA FOTÓIBÓL

SZOMBATHELYEN, A MARTINEUM FELNŐTTKÉPZŐ AKADÉMIA NAGYTERMÉBEN (KÁRMELITA UTCA 1.)

A KIÁLLÍTÁS MEGTEKINTHETŐ: 2025. MÁJUS 20. – JÚLIUS 15.

rengeteg játék és gyermeki szórakozás is lesz. Jelentkezési határidő: június 20. Bővebb információk: <https://www.nyirgorkat.hu/>

KOLLÉGIUM

A Brenner János Hittudományi Főiskola két kollégiuma (Szent László Kollégium, Győr - Széchenyi István Egyetem Hegedűs Gyula Kollégiumában 50 férőhellyel, a Brenner János Hittudományi Főiskola kollégiuma, Győr – 35 férőhellyel) felvételt hirdet. Célunk, hogy a keresztény fiatalokat kollégiumi elhelyezéssel segítsük az egyetemi tanulmányaik alatt. A főiskola vezetése alatt álló két kollégiumba hívó vagy hitre nyitott fiatalokat várunk, akik szívesen lennének egy szellemi-lelki értelemben is igényes közösség tagjai. Bővebb információk a Főiskola honlapján a kollégiumok menüpont alatt találhatók. Kérdések esetén szívesen állunk rendelkezésre a 06/96-313-055-ös telefonszámon, valamint a szakkollegiumok@bjhf.hu internetes elérhetőségen. Jelentkezési határidő: 2025. július 15.

VEZETETT FELFEDEZŐTÚRÁK

Barokk világ Győr szívében – Látogatás a győri bencéseknél. Vezetett felfedezőtúrák a 17–18. században épült győri egykori

jezsuita, ma bencés rendházban. A séták keretében meglátogatják a barokk templomot, a szerzetesközösség étkezőjét, a Salve Regina-lépcsőházat és a gyógyszerházat. Helyszín: Győr, Széchenyi tér 9. Időpont: 2025. június 20., pénteki napon 14 és 15.30 óra között. A túrákon egy alkalommal legfeljebb 35 fő vehet részt, emiatt előzetesen regisztrálni kell a titkasag@bencesgyor.hu címen. Csak előre regisztrált látogatókat tudnak fogadni! A levélben mindenképp jelezni kell, melyik dátumra szeretne jelentkezni!

KIÁLLÍTÁS

„Istennek Kintses Tárháza” címmel kiállítás tekinthető meg az esztergomi Bibliotheca ferences vonatkozású ritkaságaiból az Esztergomi Főszékesegyházi Könyvtárban (Esztergom, Pázmány Péter u. 2.). A kiállítást rendezte: Dobó Judit, Németh Boglárka, Ócsai Eszter.

HALÁLOZÁS

Kuzder Gellért (Irota, 1951) 2025. 06. 02-án megért az Isten-szülő oltalmába és az angyalok karában énekel tovább. Temetése 2025. 06.19 -én lesz 13 óraker a pestszentlőrinci temetőben.

Úrnap körmenet

Dolhai Lajos, az Egri Hittudományi Főiskola rektorának ünnepi gondolatai

(Folytatás az 1. oldalról)

Az Emmanuel-gondolat (Velünk az Isten) ebben a szentségben különösen is megvalósul. Ez a magyarázata annak, hogy az úrnap körmenetben nagy tisztelettel, imádással vesszük körül a legméltoságosabb Oltáriszentséget.

Tanulságos és sokatmondó számunkra, hogy azokat a szépen feldíszított és sátorszerűen befedett oltárokat, amelyekre a pap elhelyezi az Oltáriszentséget, Magyarországon úrnap sáternak nevezzük. Nyilvánvalóan nem véletlenül. Az ószövetségben, Mózes korában – a vándorlás miatt – a szétszedhető és hordozható szent sátor volt Isten hajléka Izrael fiai között. A sátor fő részében a frigyláda, vagy más néven a szövetség ládája állt, benne a tízparancsolatot tartalmazó kőtáblákkal. Felette két kerub angyal helyezkedett el. Közöttük, a láda tetején jelent meg az Isten, ködszerű fényességben. Ezt volt tehát Isten jelenlétének csodálatos jele és eszköze. Mint köztünk keresztények mi pedig hiszünk abban, hogy a feltámadt és megdicsőült, mindörökkön élő Jézus Krisztus csodálatos módon velünk van, közöttünk van az Oltáriszentségben. A reformációt követő évszázadokban fokozatosan megerősödött ez a szép szokás, mert a nem katolikus keresztények másképpen gondolkodnak az Úr Jézus Oltáriszentségben megvalósuló jelenlétéről.

Nagycsütörtökön és úrnapján is az Oltáriszentséget ünnepeljük, de tudjuk és érezzük is, hogy nagy a különbség a kétféle ünnepség között. Nagycsütörtök estéjén, az utolsó vacsora emlékező szentmisén az Oltáriszentség, illetve a szentmise megalapítását ünnepeljük. Az esti szentmise elején a jelképek az utolsó vacsora örömeinek hangulatát idézik. Ezért öltözik a pap fehér miseruhába, ezért szól a mise elején az orgona, és ezért van újra virág az oltáron. Újra

énekelhetjük a Glóriát (Dicsőség), minden templomban megszólalnak a harangok, a csengők és az orgona. A hitből fakadó öröm mellett azonban megjelenik a lelkünkben egy kis szomorúság is, mert tudjuk, hogy az utolsó vacsora után megkezdődött Jézus értünk vállalt szenvedése. A szentmise végén az Oltáriszentséget a mellékoltárhoz viszik. A liturgia áldás nélkül zárul, és csendben fejeződik be, ami jelzi a Jézus szenvedé-

sével együttérző fájdalunkat. Nagypéntek előestéjén nem tudunk eléggé örülni és örvendezni annak, hogy a megváltó Jézus nemcsak a szavaival, hanem a kenyér és a bor színében is közöttünk akart maradni. Ez az igazi oka és magyarázata annak, hogy a húsvéti időszak után van még egy ünnep, amelyen méltóképpen megköszönjük a megváltó Jézusnak azt a szentséget, amely az Egyház életének és keresztény életünknek is egyik legfontosabb for-

rása. Szent II. János Pál pápa tanítása szerint az Eucharisztia „az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján” (Az Egyház az Eucharisziából él, 9.). Az úrnap körmenetek pedig szerte a világon azt mutatják, hogy az Egyház nem rejti el a világ elől az Oltáriszentség titkát, hanem megmutatja azt.

Az Oltáriszentségnek több elnevezése is van. A II. Vatikáni Zsinat óta Egyházunk leginkább az Eucharisztia elnevezést használja.

Egyház, a Krisztusban hívók közössége.

Az úrnap körmeneten, a szépen feldíszített sátraknál nemcsak imádkozunk és énekelünk, hanem egy-egy evangéliumi szakaszt is felolvassunk. Nyilvánvaló, hogy ezen az ünnepen Isten ígéje arra emlékeztet bennünket, miért annyira fontos számunkra az Eucharisztia, vagyis a szentmise és a szentáldozás. A harmadik sáternál, illetve oltárnál az evangélium azt idézi emlékeztetünkbe, hogy az Eucharisztia „az élet kenyere” (Jn 6,48). Olyan lényeges és nélkülözhetetlen számunkra, mint a mindennapi kenyér. Nyilvánvaló, hogy nem a testi, fizikai életünk tápláléka, hanem lelki és kegyelmi életünk étetője. Erre utal a görög nyelvű Szentírás azzal, hogy a metaforában nem a „biosz” szót használja, hanem a „dzoé”-t, amely azt az újfajta életet jelenti, amelyet Jézusnak köszönhetünk. A szentáldozás azt a kegyelmi életet erősíti bennünk, amelyre a víz és a Szentlélek által születünk újjá a keresztesség szentségében. Szép és üdvös, ha részt veszünk az úrnap körmeneten, de az a legszebb, ha lehetőleg minél többen szentáldozáshoz járulunk az úrnap szentmisében.

A misézó pap az úrfelmutatás után minden szentmisében így szól hozzánk: „Íme, hitünk szent titka.” Istennek legyen hála, az Oltáriszentség nem egy érthetetlen és félelmetes titok, hanem olyan, mint a rózsafüzér-imádság: egyszerre örömdetes, fájdalmas és dicsőséges. Örömdetes számunkra az, hogy „Az Úr nem ment el, itt maradt. / Őbelőle táplálkozunk. / Ő különös, szent, nagy titok!” (Babits Mihály: Eucharisztia) Fájdalmas titoknak is mondhatjuk az Oltáriszentséget, mert minden szentmisében jelenvalóvá válik Krisztus golgotai

áldozata, amely tökéletes, a mennyei Atya előtt kedves és elfogadott áldozat, mégpedig azért, hogy mi mindnyájan Krisztus áldozatához kapcsoljuk a saját áldozatunkat, s azután elégséges kegyelmet mérítsünk életünk áldozatainak vállalásához. A szentmise dicsőséges titoknak is mondható, hiszen az Oltáriszentség az örök élet záloga. A szentáldozásban már most azzal a Krisztussal találkozunk, akivel majd a mennyországban, az üdvösség állapotában végérvényesen együtt leszünk. Ne feledkezzünk meg tehát Jézus ígéretéről: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon” (Jn 6,54). Az Eucharisztia misztériumának mindhárom vonatkozására utal az úrnap zsolozsma vesperásának antifónája: „Ő, szentséges lakoma, Krisztust vesszük rajta, felidézzük szenvedésének emlékét, bennünket kegyelem tölti el, és a jövő dicsőség záloga nekünk adatik.”

Szentáldozás előtt minden szentmisében így szól hozzánk a misézó pap: „Boldogok, akik meghívtátok kaptak a Bárány lakomájára.” Eszerint mi, keresztények, Jézus tanítványai, mindnyájan boldogok lehetünk, mert Jézus mindnyájunkat hív a szentmisére, az ő lakomájára, ahol körülvehetjük, mint az utolsó vacsora az apostolok, és bennünket, mai tanítványokat is tanít, vigasztal és táplál. De nyilvánvaló, hogy csak azok lehetnek igazán boldogok, akik örömmel és áldozatkész lélekkel mondanak igent Jézus hívó szavára. A legnagyobb boldogság pedig az, ha a szentáldozásban az élet kenyerét is magunkhoz vesszük, amely képessé tesz bennünket a Krisztust követő keresztény életre.

Dolhai Lajos,
az Egri Hittudományi
Főiskola rektora
Képeink illusztrációk
fotó: Merényi Zita

Új elöljáró a győri Szent Mór Bencés Perjelség élén

Sárai-Szabó Kelemen OSB perjel kilencéves hivatali idejének lejártával a Szent Mór Bencés Perjelség konventje június 13-án Tóth Konstantin OSB atyát, a Czuczor Gergely Bencés Gimnázium és Kollégium igazgatóját választotta konventuális perjellé, a közösség új elöljárójává.

Tóth Konstantin OSB,
az új konventuális perjel

A választást Főtisztelendő Hortobágyi Cirill OSB pannonthalmi főapát, a Magyar Bencés Kongregáció prézes apátja megerősítette, és az új perjelt beiktatta hivatalába. A győri bencés közösség halásan megköszöni Sárai-Szabó Kelemen perjel atya szolgálatát, azt, hogy kilenc éven át odaadó buzgósággal, hűséggel és szeretettel vezette a Szent Mór Bencés Perjelség közösséget.

Kelemen perjel atya vezetésével jelentős munkák valósultak meg. Teljesen megújult a győri bencés székház épülete és a Loyolai Szent Ignác bencés templom. A győri bencés gimnázium új oktatási épülettel, az egykori Lloyd-palotával bővült, hiszen a 2010-es évek

közepétől lendületesen emelkedik az intézménybe jelentkezők száma.

Új iskolák kerültek a közösség fenntartásába: a lipóti Magyar–Angol Két Tanítási Nyelvű Bencés Általános Iskola és a dombóvári Szent Orsolya Bencés Iskolaközpont, valamint ennek egri középiskolai lánykollégiuma. A Széchenyi István Egyetemmel együttműködésben megnyílt az Apátúr Sörház, amely a térség legjobb éttermei közé emelkedett. A bencés rendház és a templom tetőterében impozáns kiállítóter és közösségi terek építése van folyamatban, hiszen a szerzetesközösség 2026–2027-ben méltó módon kíván megemlékezni az eredetileg jezsuita, 1802-től pedig bencés kézben lévő győri iskola alapításának 400. évfordulójáról.

A Győr főterén álló egykori jezsuita, ma bencés templom

Major Fulgent győri bencés atya pappá szentelése a győri bencés templomban 2025. május 31-én, középen Várszegi Asztrik emeritus főapát

igen látogatottá vált az elmúlt évtizedben: nemcsak a városból, hanem a környékből is sokan érkeznek a szép liturgiákra, lelkigyakorlatos szentmisékre, ájtatosságokra és a rendszeres gyónási alkal-

makra. A nyolcszáz diák gimnáziumi oktatásának helyszíne mellett kulturális központtá is vált Győr szívében a bencés „sziget”: számos koncert, tudományos-ismeretterjesztő konferencia és a Bencés esték

előadás-sorozat megszervezésére került sor Kelemen atya perjeli szolgálata idején. Köszönet érte!

*

Tóth István Konstantin atya 1961. december 11-én született Rozsályban, görögkatolikus papcsaládban. 1980-ban érettségizett a Pannonthalmi Bencés Gimnáziumban, majd kérte felvételét a bencés rendbe. Teológiai tanulmányait a Szent Gellért Hittudományi Főiskolán végezte. Matematika–fizika, később pedig filozófia szakos tanári diplomát szerzett az Eötvös Loránd Tudományegyetemen. 1988-tól tanít a győri Czuczor Gergely Bencés Gimnáziumban és Kollégiumban. 2005-től igazgatóhelyettes. 2012-től igazgató. 2016-tól a Szent Mór Bencés Perjelség alperjele.

Forrás és fotó: Szent Mór Bencés Perjelség

Izraeli–iráni konfliktus

XIV. Leó felhívása a békéért

A Szentatya június 14-én folytatta a szentévi szombati általános kihallgatások sorozatát, amelyet január 11-én Ferenc pápa kezdett el. A katekézis végén, az Izrael és Irán között kibontakozó fegyveres konfliktus kapcsán felhívással fordult mindenkihez.

A Szentatya felhívása az általános kihallgatás végén: „Ezekben a napokban is érkeznek olyan hírek, amelyek nagy aggodalomra adnak okot. Súlyosan romlott a helyzet Iránban és Izraelben, és ebben a kényes helyzetben szeretnék ismételt és nyomatékosan felelősségteljes és észszerű cselekvésre felszólítani.

A biztonságosabb és nukleáris fenyegetéstől mentes világ építését tiszteletteljes találkozással és őszinte párbeszéddel kell végezni, hogy igazságosságon, testvériségen és közjón alapuló, tartós békét hozzunk létre.

Soha senkinek sem szabad fenyegetni a másik létét. Minden ország kötelessége, hogy

támogassa a béke ügyét azáltal, hogy megbékéléshez vezető utakat indít el, és olyan megoldásokat mozdít elő, amelyek garantálják a biztonságot és a méltóságot mindenki számára.”

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Minden kegyelem

Bemutatták Lelóczky Donát és Rábay Kristóf ciszterci szerzetesek könyveit

A Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban mutatták be június 13-án Lelóczky Gyula Donát OCist Minden kegyelem – Életem története és Rábay Kristóf OCist Mécsvilág című kötetét. Az előbbi a Magyar Kurír Új Ember Kiadványok sorozatában jelent meg, az utóbbit a Vigilia Kiadó jóvoltából vehetik kezükbe az olvasók.

„Különleges megtiszteltetés itt lenni, bárcsak jelen lehetne velünk a két szerző is!” – kezdte köszöntőjét Peter Verhalen OCist, a Dallasi Miaszsonyunk Ciszterci Monostor apátja, a Zirci Kongregáció prézes apátja. Kristóf atya sajnos már nincs közöttünk, Gyula atya viszont az internet segítségével most is követi Dallasból az eseményeket. A Minden kegyelem című könyvben Gyula atya idegenvezetőként

Lelóczky Gyula Donát OCist

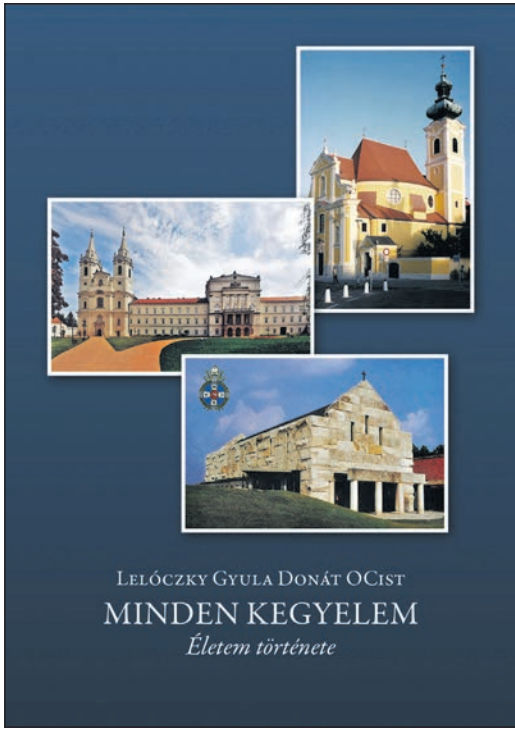
Láthatóan nagyon érdekelte a szerzetesség és a közösség kérdésköre. Kristóf atya szerint fontos az a szempont, hogy a közösség tagjai egy olyan Isten körül gyülekeznek, akit nem látnak; igyekeznek meghallani a világ és saját lelkük zajában Isten hangját.

Barlay Bence, a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium igazgatója házigazdaként üdvözölte a megjelenteket. Mint elmondta, e kötetek rámutatnak a közösség, a hit, a hitelesség és az értékmentés kapcsolatára. Halász Nivárd OCist rendtörténeti bevezetőjében arra emlékeztetett, hogy hetven éve alakult meg a dallasi monostor. Rábay Kristóf még a virágzó zirci apátságban tette le a fogadalmát, míg Donát atya titokban vált ciszterci szerzetessé. Kristóf atya Freiburgban, Donát atya Rómában tanult teológiát. Donát atya több mint ötven éve szolgál a dallasi magyarok lelkipásztoraként.

Ezt követően Lelóczky Donát OCist és Marton Bernát OCist videóüzenetét nézték meg a résztvevők. Marton Bernát kiemelte, Donát atya neve a *donatusból* – jelentése: (az Úrtól) ajándékozott – származik, ám ez hasonlít az angol *donut* szóhoz, ami fánkot jelent, ezért is használja inkább a Julius, azaz Gyula nevet. A viccet félretéve, Gyula atya sokat segített neki akkor, amikor Rómába, majd Dallasba érkezett. Marton Bernát elmondta, sokat tudnak egymásról, rendszeresen beszélgetnek arról, hogyan is működött életükben az isteni kegyelem. Rábay Kristófra emlékezve azt emelte ki, hogy az egykori perjelből sugárzott az emberiség, a megértés, a törődés és a hit. Marton Bernát a kötet egyik írását idézve hangsúlyozta, „Istent az egyszerű dolgokban is fel kell fedeznünk, hiszen a mai nap éppen annyira fontos, mint a teremtés első napja”.

Lelóczky Gyula Donát OCist videóüzenetében arra mutatott rá, hogy minden keresztény ember élettrajza az isteni kegyelem története, csodája.

Baranyai Béla

LELOČZKY GYULA DONÁT OCIST
MINDEN KEGYELEM
Életem története

kalauzoló bennünket a történelem útján, azt meséli el, hogy miként jutott el Győrből indulva Rómán át egészen az amerikai Dallasig. Sajátos humorról, öniróniáról sem mentesen ír gyermek- és fiatalkoráról. Megemlíti azokat a hős férfiakat, akik az ötvenes években – amikor egy ciszter szerzetes csak a „föld alatt” létezhetett – meghatározóak voltak számára is. Gyula atya nem rejt véka alá azokat a nehézségeket sem, melyekkel az Egyesült Államokban kellett megküzdenie a közösség és az iskola létrehozásában, megerősítésében.

Rábay Kristóf atya (1919–1999) mély filozófiai és teológiai műveltséggel rendelkezett. Mosolygó arca, együttérzése sok diákot vonzott a dallasi Cistercián Preparatory School elnevezésű iskolába. *Mécsvilág* című könyvének kéziratát az ágya mellett tartotta, ebbe azokat a *Szentírással* kapcsolatos elmélkedéseit írta le, melyek az utolsó éveiben foglalkoztatták.

Boldoggá avatták a „savoyai Don Boscót”

A franciaországi Chambéry Szalézi Szent Ferenc-székesegyházban május 17-én boldoggá avatták Camille Costa de Beauregard savoyai papot (1841–1910). Chambéry város kanonokaként megalapította a Bocage árvaházat az elszegényedett és elhagyott gyermekek gondozására és nevelésére.

Camille Costa de Beauregard 1841-ben született Chambéryben, kilencgyermekes, jómódú nemesi család ötödik gyermekeként. A La Motte-Servolex-i kastélyban nevelkedett. Apja márkai és a torinói parlament befolyásos tagja volt, mivel Savoya akkoriban még a Szárd-Piemonti Királyság része volt. Arisztokrata származása ellenére Camille már fiatalkorától mély törődést tanúsított a szegények iránt. Miután egy este részt vett egy társasági eseményen, megdöbbenett két rendkívül szegény, kolduló gyermek látványára. „Álmában látta magát, amint üdvözlő ezt a két fiút, tanítja őket, mesterséget tanít nekik” – mondta Jean-François Chiron, a chambéryi egyházmegye papja, a Camille Costa boldoggáavatási ügyével foglalkozó bizottság tagja.

Camille 22 évesen kitüntetéssel fejezte be tanulmányait, és Olaszországba utazott, hogy beiratkozzon a római francia szemináriumba. Mentora, Chenal apát átadta neki a legmélyebb

A szelidség pedagógiáját hirdette

A gyengéd, mégis határozott Camille a szalézi „semmit erővel, mindent szeretettel” filozófiát követte – éles ellentétben azzal a szigorú neveltetéssel, amelyet ő maga is kapott. Ehelyett a bizalmon, a szövetségben és a reményen alapuló „szelidség pedagógiáját” hirdette. Ez a szemlélet jellemzi ma is a Bocage Alapítvány munkáját. „A bizalom és a fiatalokban rejlő lehetőségekbe vetett hit alapja nélkül végül elvárásainkat erőltetjük rájuk ahelyett, hogy hagynánk őket fejlődni” – mondja az alapítvány igazgatója. „Camille üzenete aktuálisabb, mint valaha.”

Bár Camille soha nem lépett be a szalézi rendbe, 1879-ben találkozott Bosco Szent Jánossal Torinóban. Kapcsolatuk megmaradt: 1954-ben Camille unokaöccse, Ernest átvette az árvaházat, és nagybátyja kívánságát követve a szaléziakra bízta azt. Öröksége ma a Costa-de-Beauregard Mezőgazdasági Szakközépiskolában és egy száznegyvenkilenc fiatalnak otthont adó szociális otthonban él tovább.

Egy „átlagos” ember csodája

Camille-t fiatalkorában tifusz kínozta, és törekény volt az egészsége. „Neuraszténiában szenvedett – amit ma depresszióknak neveznénk. Mégis negyvenkét évig az árvaháznak szentelte magát. Olyan tetteket hajtott végre, amelyek

szegénység mintaképének, Benedict Joseph Labre zarándoknak a portréját, és ezt mondta neki: „Eddig kell elmenni az önmegtartóztatásban.” A visszafogott és alázatos Camille visszautasította a Szentszék rangos pozícióit, és visszatért Chambéryba, ahol a székesegyház vikáriusává nevezték ki. Chenal apáttal együtt megalapította a savoyai szentről elnevezett Szalézi Szent Ferenc Társaságot – egy egymást segítő csoportot és nyugdíjalapot a város munkásai és kézművesei számára.

Árvák segítése

1867-ben kolerajárvány pusztított Chambéry szegénynegyedeiben, ami miatt sok gyermek maradt árván. Camille Costa eltökölt volt, hogy segítsen nekik. Egy helyi nemes, de Boigne gróf adományának köszönhetően 1868-ban megalapította a Bocage árvaházat, amely később akár százhuszonöt fiúnak is otthont adott.

A kertészkedés központi szerepet játszott a Bocage-ban folyó oktatásban. Camille megakarta akadályozni, hogy a fiúk gyári munkásokká váljanak, és úgy vélte, hogy a mezőgazdasági munka jól fizető állást biztosítana a savoyai felsőosztálybeli családoknak, amelyek közül néhány akár több száz kertészt is foglalkoztatott. Ez erkölcsi védelmet is jelentett a fiúk számára, akiket 16 éves korukig szeretett volna taníttatni – fogalmazott Xavier de Roissart, a Bocage Alapítvány jelenlegi igazgatója.

Bár Camille elsősorban a szakképzésre összpontosított, a zene és a művészet iránti szeretete arra készítette, hogy több szabadidőt iktasson be a fiúk oktatásába. Szenvédélyesen szerette a párizsi Louvre-t és a Guimet Múzeumot, élete során többször is ellátogatott ezekbe. A színház, a játékok és a zene a napi rutin részét képezték, a hosszú túrákkal együtt, a természetben lét nevelési módszerének egyik sarokköve volt.

hétköznapiak tűnhetnek, de rendkívüli módon tette azokat” – magyarázza Chiron atya.

1910-ben csoda is történt a közbenjárására. Egy René Jacquemond nevű fiúnak súlyosan megsérült az egyik szeme egy túra során. A bocage-i lakosok Camille-hoz fohászkodtak, aki pár hónappal korábban halt meg, és közbenjárását kérték. Kilenc nap ima és Camille egyik zsebkezdőjének felhelyezése után a fiú szeme teljesen meggyógyult. Camille szentségének híre gyorsan elterjedt, és 1925-ben megkezdődött a boldoggáavatási eljárása. Szent II. János Pál pápa 1991-ben tiszteletreméltóvá nyilvánította, de a folyamat csak 2012-ben folytatódott. Chiron atya és Philippe Ballot chambéryi érsek hivatalosan is elismertette a gyógyulást, amelyet orvosi, köztük szemészeti vizsgálatok „megmagyarázhatatlannak” nyilvánítottak.

Ez vezetett boldoggá avatásához: 2024. március 14-én Ferenc pápa aláírta a Camille közbenjárásának tulajdonított csoda elismeréséről szóló rendeletet. „Ő egy nagyon ferenci boldog – mondja Chiron atya. Az árvák korának peremen élői voltak. És ő, bár az Egyház és a társadalom szívében helyezkedett el, úgy döntött, hogy a legkiszolgáltatottabbak felé fordul.” Érzékenysége XIII. Leó pápára (1878–1903) hasonlít. Vajon Camille olvasta a *Rerum novarum* kezdetű enciklikát, amely bevezette a munkaügyi és szociális kérdéseket az egyházi tanításba? „Nem tudjuk – de ugyanez a szellem egyértelműen jelen van mindkettejükben, sőt XIV. Leó pápában is” – vonja le a következtetést a teológus. A szegényeknek szentelt életet most XIV. Leó pápa pontifikátusának első boldoggá avatásával tisztelték meg.

Forrás és fotó: Szaléziak.hu; Wikimedia Commons